Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 21 Μαρτίου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 16*

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιατὶ δυὸ μέρες πέρασα ἐκεῖ πέρα. Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ νὰ πρωταρχίσω γιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλα τὰ καταπληκτικὰ πράγματα ποὺ εἶδα. Ἄλλωστε φαντάζομαι πὼς θὰ τὰ ξέρετε, μιὰ καὶ ζῆτε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ἐκεῖ.

Δὲν εἶναι ὅμως στ' ἀλήθεια πολὺ διασκεδαστικοὶ οἱ δρόμοι; καὶ ὁ κόσμος; καὶ τὰ μαγαζιά; Δὲν εἶχα ξαναϊδεῖ ποτέ μου τόσο ὡραῖα πράγματα, ὡσὰν αὐτὰ ποὺ εἶχαν στὶς βιτρίνες. Σοῦ δίνουν τὴ διάθεση νἀφιερώσῃς ὅλη σου τὴ ζωή, κάνοντας λοῦσα καὶ ἀλλάζοντας τουαλέττες.

Ἡ Σάλλη, ἡ Τζούλια κι' ἐγὼ βγήκαμε μαζὶ στὰ μαγαζιὰ τὸ Σάββατο τὸ πρωΐ: Ἡ Τζούλια μπῆκε στὸ πολυτελέστερο μαγαζὶ ποὺ εἶχα ἰδεῖ ποτὲ στὰ μάτια μου, μὲ τοίχους ἄσπρους καὶ χρυσοὺς καὶ γαλάζια ταπέτα καὶ γαλάζιες μεταξωτὲς κουρτίνες καὶ χρυσὲς πολυθρόνες. Μιὰ κυρία, ἀπόλυτα ὡραία, μὲ κίτρινα μαλλιὰ κι' ἕνα ὡραῖο μαῦρο μεταξωτὸ φουστάνι ἦρθε νὰ μᾶς προϋπαντήσῃ μ' ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο. Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς πήγαμε νὰ τῆς κάνουμε βίζιτα κι' ἑτοιμάστηκα νἀρχίσω τὶς χειραψίες, μὰ ἀποδείχτηκε πὼς δὲν εἴχαμε πάει παρὰ γιὰ νἀγοράσουμε καπέλλα—δηλαδὴ γιὰ νἀγοράσῃ ἡ Τζούλια. Κάθησε μπροστὰ σ' ἕνα καθρέφτη καὶ δοκίμασε καμμιὰ δωδεκαριά, τὸ ἕνα ὡραιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ στὸ τέλος ἀγόρασε δυό, τὰ ὡραιότερα ἀπ' ὅλα.

Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεγαλύτερη ἀπόλαυση στὴ ζωή, ἀπὸ τὸ νὰ κάθεσαι ἀντίκρυ σ' ἕνα καθρέφτη καὶ νἀγοράζῃς ὁποιο καπέλλο σοῦ ἀρέσει περισσότερο, χωρὶς νἄχῃς ἀνάγκη νὰ κοιτάξῃς πρῶτα τὴν τιμή! Δὲν εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα Μακροπόδη: ἡ Νέα Ὑόρκη πολὺ γρήγορα θὰ κατέστρεφε τὸν ταπεινὸ καὶ στωϊκὸ χαρακτῆρα ποὺ μὲ τόση ὑπομονὴ εἶχε καταφέρει νὰ μοῦ διαμορφώσει τὸ Ἄσυλον Τζὼν Γκρίερ.

Ὕστερα, ἀφοῦ τελειώσαμε τὰ ψώνια μας, πήγαμε καὶ συναντήσαμε τὸν Μάστερ Τζέρβη τοῦ Σέρρυ'ς. Φαντάζομαι πὼς θὰ ἔχετε πάει στοῦ Σέρρυ'ς. Βάλτε λοιπὸν μὲ τὸ μυαλό

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ ὡραῖος κύκνος καὶ τ' ἄσχημα παιδιά του, ποὺ ὅταν ὅμως μεγαλώσουν, ἔτσι ὡραῖα θὰ γίνουν κι' αὐτά . . .

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς

σας τοῦ Σέρρυ'ς καὶ βάλετε καὶ τὴν τραπεζαρία τοῦ Ἀσύλου Τζὼν Γκρίερ, μὲ τὰ τραπέζια της τὰ σκεπασμένα με μουσαμαδένια τραπεζομάντηλα, μὲ τὰ χοντρὰ ἄσπρα πιάτα ποὺ ***δὲν μποροῦσε*** κανεὶς νὰ τὰ σπάσῃ, καὶ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ πηρούνια μὲ τὴν ξύλινη λαβὴ καὶ τότε θὰ καταλάβετε τὶ αἰσθανόμουν ὅταν βρέθηκα ἐκεῖ μέσα.

Ἔφαγα τὸ ψάρι μὲ τὸ πηρούνι τοῦ ψητοῦ, ἀλλὰ τὸ γκαρσόνι μὲ τρόπο μοῦ ἔβαλε ἕνα ἄλλο στὴ θέση του καὶ ἔτσι δὲν τὸ κατάλαβε κανείς.

Μετὰ τὸ φαγητὸ πήγαμε στὸ θέατρο—ἦταν θαυμάσιο, ἀφάνταστο, ἐκθαμβωτικὸ—κάθε βράδυ τὸ βλέπω στὸν ὕπνο μου.

Δὲν εἶναι ὑπέροχος ὁ Σαίξπηρ;

Ὁ «Ἄμλετ» εἶναι πολὺ ὡραιότερος ὅταν τὸν βλέπει κανεὶς νὰ τὸν παίζουν ἐπάνω στὴ σκηνή, παρὰ ὅταν τὸν ἀναλύουν στὸ μάθημα. Καὶ πρῶτα μοῦ ἄρεσε, ἀλλὰ τώρα!..

Φαντάζομαι, ἂν δὲν σᾶς κακοφαίνεται, πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ γίνω ἠθοποιὸς παρὰ συγγραφεύς. Θὰ θέλατε νὰ μ' ἀφήσετε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Κολλέγιο καὶ νὰ γραφτῶ σὲ μιὰ Δραματικὴ σχολή; Καὶ τότε θὰ σᾶς παραχωρῶ ἕνα θεωρεῖο γιὰ νὰ παρακολουθῆτε ὅλες μου τὶς παραστάσεις καὶ θὰ σᾶς χαμογελάω ἀπὸ τὸ προσκήνιο. Μόνο θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ βάλετε ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο στὴν μπουτουνιέρα σας, γιὰ νὰ εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ χαμογελάσω σ' ἐκεῖνον ποὺ πρέπει. Θὰ ἦταν φοβερὰ δυσάρεστο καὶ ἄτοπο ἂν χαμογελοῦσα σὲ κανένα ξένο.

Γυρίσαμε πίσω τὸ Σάββατο τὸ βράδυ καὶ φάγαμε στὸ τραῖνο, στὸ βαγκὸν-ρεστωράν, γύρω ἀπὸ μικρὰ τραπεζάκια ποὺ φωτίζονταν μὲ λαμπίτσες μὲ τριανταφυλλιὰ ἀμπαζούρ. Γιὰ γκαρσόνια μᾶς σερβίριζαν ἀράπηδες. Δὲν ἤξερα ὡς τὰ τώρα πὼς σερβίρουν γεύματα μέσα στὸ τραῖνο καὶ ἔκανα τὴν ἀνοησία νὰ τὸ πῶ φανερά.

— Ποῦ γῆς, ἔχεις μεγαλώσει γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀπόρησε ἡ Τζούλια.

— Σ' ἕνα χωριό, ἀπάντησα ἐγώ, κάνοντας τὴ ντροπαλή.

— Καὶ δὲν εἶχες ποτέ σου ταξιδέψει ὡς τὰ τώρα;

— Ποτέ μου, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθα στὸ Κολλέγιο, καὶ τότε τὸ ταξίδι δὲν ἦταν παρὰ μόνον ἑκατὸν ἑξήντα μίλλια καὶ δὲν ἐφάγαμε, ἀποκρίθηκα.

Ἀρχίζω νὰ τῆς προκαλῶ τὸ ἐνδιαφέρον γιατὶ λέω τόσο ἀστεῖα πράγματα. Κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ μὴν τὰ λέω, ἀλλὰ μοῦ ξεφεύγουν ἄθελά μου ὅταν δῶ κάτι πρωτοφανὲς—κι' αὐτὸ μοῦ συμβαίνει σχεδὸν ὅλη ὥρα. Εἶναι φοβερὴ δοκιμασία τὸ νὰ ἔχῃς περάσει δεκακοκτὼ ὁλόκληρα χρόνια μέσα στὸ Ἄσυλον Τζὼν Γκρίερ, κι' ὕστερα νὰ βρεθῇς ξαφνικὰ μέσα στὸν ΚΟΣΜΟ.

Ὡστόσο σιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ ἐγκλιματίζομαι. Δὲν κάνω πιὰ τὶς φοβερὲς γκάφες ποὺ ἔκανα πρὶν καὶ δὲν αἰσθάνομαι πιὰ καμμιὰ στενοχώρια ὅταν βρίσκομαι μαζὶ μὲ τ' ἄλλα κορίτσια. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἀνέβαινε ὅλο τὸ αἷμα στὸ κεφάλι ὅταν μὲ κοίταζε κανείς. Μοῦ φαινόταν ὡσὰν νὰ διέκριναν τὰ τσίτινα ἀποφόρια τοῦ Ἀσύλου, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ καινούργια μου τὰ ροῦχα. Τώρα ὅμως οὔτε γιὰ τ' ἀποφόρια σκοτίζομαι πιά, οὔτε γι' ἄλλο τίποτε. Ἔβαλα στὰ περασμένα μιὰ μονόκονδυλιὰ καὶ τὰ ἔσβυσα γιὰ πάντα.

Ξέχασα νὰ σᾶς κάνω λόγο γιὰ τὰ λουλούδια μας. Ὁ μάστερ Τζέρβης πρόσφερε στὴν καθεμιά μας ἀπὸ ἕνα μεγάλο μπουκέτο μενεξέδες καὶ ζουμπούλια, Δὲν ἦταν αὐτὸ πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρος του; Δὲν εἶχα ποτὲ μεγάλη ἐκτίμηση στοὺς ἄνδρες — γιατὶ τοὺς ἔκρινα ἀπὸ τοὺς κ. Συμβούλους—τώρα ὅμως ἄλλαξα γνώμη.

Ἔντεκα σελίδες! Αὐτὸ εἶναι γράμμα μιὰ φορά! Κουράγιο, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα, θὰ σταματήσω!

Πάντοτε δική σας
Γιούντη

10 Ἀπριλίου

Ἀγαπητὲ κύριε Πλούσιε,

Σᾶς στέλνω ἐσώκλειστη τὴν ἐπιταγή σας τῶν πενήντα δολλαρίων. Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται πὼς μπορῶ νὰ τὰ δεχτῶ. Τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ στέλνετε γιὰ τὰ μικρά μου ἔξοδα κάθε μήνα, μὲ φτάνει καὶ μὲ τὸ παραπάνω γιὰ ὅλα τὰ καπέλλα ποὺ μοῦ χρειάζονται. Λυποῦμαι πάρα πολὺ ποὺ σᾶς ἔγραψα ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀνοησίες γιὰ τὸ καπελλάδικο τῆς Τζούλιας. Τὸ ἔκανα ὅμως μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν εἶχα ἰδεῖ ποτέ μου ὡς τότε παρόμοιο πρᾶγμα.

Πάντως δὲν τὸ ἔκανα γιὰ νὰ ζητιανέψω. Καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ δεχτῶ περισσότερη ἐλεημοσύνη ἀπ' ἐκείνη ποὺ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ δέχομαι,

Εἰλικρινὰ δική σας
Γερουσὰ Ἄμποτ

11 Ἀπριλίου

Ἀγαπητέ μου
Μπάρμπα-Μακροπόδη

Θὰ μὲ συγχωρήσετε, σᾶς παρακαλῶ, γιὰ τὸ γράμμα ποὺ σᾶς ἔγραψα χτές; Ἀφοῦ τὸ ταχυδρόμησα, ὕστερα μετάνοιωσα καὶ πῆγα γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρω πίσω, μὰ ἐκεῖνος ὁ συχαμένος ὁ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ μοῦ τὸ δώσῃ.

Τώρα εἶναι μεσάνυχτα. Κάθομαι ὧρες ὁλόκληρες ἄγρυπνη, καὶ συλλογίζομαι τί ζῶον ποὺ εἶμαι, τί σαραντάποδαρο ζῶο ποὺ εἶμαι, καὶ ξέρετε πὼς τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι γιὰ μένα τὰ πιὸ φρικαλέα. Ἔκλεισα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μποροῦσα, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσω τὴ Τζούλια καὶ τὴ Σάλλη καὶ τώρα εἶμαι καθιστὴ στὸ κρεβάτι μου καὶ σᾶς γράφω σ' ἕνα φύλλο χαρτὶ ποὺ τὸ ἔκοψα ἀπὸ τὸ τετράδιο τῶν σημειώσεων τῆς ἱστορίας μου.

Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς πῶ, παρὰ μόνον ὅτι εἶμαι πολὺ λυπημένη ποὺ σᾶς φέρθηκα τόσο πρόστυχα σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιταγή σας. Ξέρω πὼς ἡ πρόθεσή σας ἦταν καλή, καὶ σκέπτομαι τί χρυσῆ καρδιὰ ποὺ ἔχετε γιὰ νὰ μὲ συλλογισθῆτε καὶ νὰ μπῆτε σ' ὅλον αὐτὸ τὸν μπελᾶ γιὰ ἕνα τόσο τιποτένιο πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἕνα καπέλλο. Θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς τὴν στείλω πίσω μὲ μεγαλύτερη εὐγένεια.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, ἔπρεπε νὰ σᾶς τὴ στείλω πίσω. Ἐγώ, δὲν βρίσκομαι στὴν ἴδια θέση μὲ τἄλλα κορίτσια. Ἐκεῖνες εἶναι φυσικώτατα νὰ δέχονται δῶρα ἀπὸ τὸν καθένα. Ἔχουν πατεράδες, μαννάδες, θείους καὶ θεῖες. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω κανενὸς εἴδους τέτοια συγγένεια. Μ' ἀρέσει νὰ φαντάζομαι πὼς εἶσθε δικός μου, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παίζω μὲ αὐτὴ τὴν ἰδέα, ἀλλὰ ξέρω πολὺ καλὰ πὼς δὲν συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Στὴν πραγματικότητα εἶμαι ὁλομόναχη—στηρίζω τὴν πλάτη μου στὸν τοῖχο καὶ πολεμῶ μὲ τὴ ζωή—καὶ μοῦ κόβονται λίγο τὰ πόδια μου ὅποτε τὸ συλλογιστῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Προσπαθῶ νὰ κρατάω τὴν ἰδέα αὐτὴ μακριὰ ἀπὸ τὴ σκέψη μου, ἀλλὰ πρέπρέπει νὰ τὸ καταλάβετε, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα μοῦ χρειάζονται, γιατὶ μιὰ ἡμέρα θὰ χρειασθῇ νὰ τὰ πληρώσω, καὶ ὅσο μεγάλη συγγραφεὺς κι' ἂν γίνω, δὲν φαντάζομαι νὰ εἶμαι ποτὲ σὲ θέση νὰντιμετωπίσω ἕνα τόσο *τρομακτικὸ χρέος!*

Θἄθελα πολὺ βέβαια, νὰ ἔχω ὡραῖα καπέλλα καὶ ἄλλα πράγματα ποὺ θὰ μ' ἄρεσαν, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ὑποθηκεύσω τὸ μέλλον γιὰ νὰ τὰ πληρώσω.

Θὰ μὲ συγχωρήσετε λοιπὸν στὰ-

λήθεια ποὺ φέρθηκα τόσο πρόστυχα; Ἔχω μιὰ ἐλεεινὴ συνήθεια νὰ γράφω αὐθόρμητα σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη μου ἐντύπωση καὶ νὰ ρίχνω τὰ γράμματα στὸ ταχυδρομεῖο, ἀπ' ὅπου, δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ τὰ πάρω πίσω.—Ἐὰν ὅμως καμμιὰ φορὰ φαίνομαι ἐπιπόλαιη καὶ ἀχάριστη, δὲν εἶμαι κατὰ βάθος. Μέσα στὴν καρδιά μου αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία ποὺ μοῦ δώσατε. Ἡ παιδική μου ἡλικία ὁλόκληρη ἦταν μιὰ μακριὰ καὶ θλιβερὴ περίοδος ἀνταρσίας καὶ τώρα νοιώθω κάθε στιγμὴ τῆς ἡμέρας τόσο εὐτυχισμένη, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς εἶναι ἀλήθεια.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Α. Δ. καὶ Γ. Τ.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΛΑΜΑΡΙ

Ξεχασμένο σ' ἕνα ἐρμάρι
Συλλογιέται στὴ γωνιά του,
Λυπημένο ἕως θανάτου
Τὸ παλιὸ τὸ καλαμάρι.

Μ' ἕνα τόσο παχὺ στρῶμα
Σκόνης ὅλο σκεπασμένο,
Τὸ κρυστάλλινό του σῶμα
Κοίτεται λησμονημένο.

Νά γερνᾶς, Θέ μου, τί πόνος,
Χωρὶς ἔστω λίγη ἀγάπη
Σ' ἕνα σκοτεινὸ ντουλάπι
Περιφρονημένος, μόνος.

—Μιὰ φορὰ προτοῦ νὰ βγοῦνε
Οἱ στυλογράφοι, ὅλες οἱ πέννες
Ἐβουτοῦσαν διψασμένες
Στὴν πηγίτσα μου νὰ πιοῦνε.

Πρόθυμα τροφοδοτοῦσα
Τὰ τετράδια στὰ σχολεῖα,
Εἶχα σχέσεις μὲ τὴ Μοῦσα
Καὶ μὲ τὴ Φιλοσοφία.

Ἄχ, αὐτὲς οἱ ἐφευρέσεις,
Τί τὶς νοιάζει γιὰ νὰ ξέρουν
Πὼς τὶς κάμουν τὶς ψυχές μας
Τὶς λεπτὲς νὰ ὑποφέρουν...

—Εἶμαι μιὰ ἄχρηστη μποτίλια,
Λέει μὲ πίκρα καὶ μὲ ζήλεια,

Μὰ δὲν τὄχε λησμονήσει
Κάποιο παιδικὸ χεράκι,
Ποὺ μὲ μπόλικο νεράκι
Τὸ καθάρισε στὴ βρύση.

Καὶ σὰν ἔλαμψε κι' ἐγέλα
Τὸ παλιὸ καλαμαράκι,
Μιὰ γαλάζια καμπανέλλα
Χώνει μέσα τὸ χεράκι,

Νἄβλεπες μὲ τί καμάρι
Καὶ ζωὴ καινούργια ἐμίλει
Τὸ φτωχὸ τὸ καλαμάρι
Στὴν καινούργια του τὴ φίλη!

Κι' ὡς ἀπάνω στὸ τραπέζι
Ὁ ἥλιος χύνεται κοντά του
Μιὰ πεταλουδίτσα παίζει
Γύρω-γύρω στὴ χαρά του.

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ

Ἀπὸ «Τὸ Μαγικὸ Φλάουτο»

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευση)

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.—Δεκάξη κούκλες.—Σαρλό, Ροζίνα, Μάγδα.

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνα κοριτσάκι ποὺ τὸ λέγανε Μιράντα. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ εἶμαι ἐγώ. Ἀλλὰ μᾶρέσουν πολὺ οἱ ἱστορίες ποὺ ἀρχίζουν μὲ τὸ «μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό», καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισα ἔτσι καὶ τὴ δική μου.

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὶς κούκλες μου.

Ἔχω δεκάξη. Μερικὲς—δηλαδὴ πολλὲς—ἀπ' αὐτὲς εἶναι πολὺ χαλασμένες· εὐτυχῶς τὰ σπασμένα τους μπουροῦν νὰ κρύβονται, νὰ σκεπάζονται, εἴτε μὲ τὰ ροῦχα, εἴτε μὲ τὰ καπέλλα. Μόνο τρεῖς εἶναι ὁλωσδιόλου ἀκέραιες κι' ἀπείραχτες: ἡ Γιαγιὰ—θὰ σᾶς πῶ σὲ λίγο γιατὶ αὐτὴ ἡ κούκλα ὀνομάζεται «Γιαγιὰ»—ἡ Μόνικα κι' ἡ Γαλαζούλα.

Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ἀμέσως τὰ ὀνόματα ὁλονῶν, νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ ἰδιώματά τους, τὰ προτερήματα, τὰ ἐλαττώματα, κι' ἀκόμα γιὰ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια ποὺ τοὺς λείπουν. Μὰ πρῶτα, ὑποθέτω, θὰ θέλατε νὰ μάθετε τὴν ἡλικία μου. Λοιπόν, εἶμαι ὀχτὼ χρονῶν καὶ δὲν ἔχω οὔτε ἀδερφές, οὔτε ἀδερφούς. Μὲ ἄλλους λόγους εἶμαι μονάκριβη.

Καμμιὰ φορὰ μοῦ λένε: «Θὰ στενοχωριέσαι ποὺ εἶσαι πάντα ὁλομόναχη. Πολὺ ἄσχημο αὐτό!». Ἐγὼ τότε συλλογιέμαι: «Ποτὲ δὲν εἶμαι ὁλομόναχη, ἄρα ποτὲ δὲν στενοχωριέμαι. Πάντα ἔχω κοντά μου, μαζί μου, στὴν κάμαρά μου, δεκάξη ἄτομα».

Γιατὶ *ἄτομα* εἶναι οἱ κούκλες μου, ἢ ἂν θέλετε, *πρόσωπα*, ἀληθινὰ *πρόσωπα*. Ἀκούω πολλοὺς νὰ λένε πὼς οἱ κούκλες εἶναι *παιχνίδια*. Δὲν εἶναι σωστὸ αὐτό, καὶ μάλιστα δὲν εἶναι καθόλου. Ὁ Σαλό μου παιχνίδι! Μὰ ποιὸς τὸ λέει;

Σᾶς ὑποσχέθηκα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὶς κούκλες μου—γιὰ τὰ δεκάξη αὐτὰ ἄτομα, πρόσωπα ἢ παιδιά μου. Κι' ἀρχίζω ἀπὸ τὸν Σαρλό. Τὸν ἔχω πολὺν καιρό. Μοῦ τὸν ἐχάρισαν ὅταν ἤμουν μικρούλα. Εἶναι καμωμένος ἀπὸ μιὰ ροὺς λεπτὴ πάστα κι' ἔχει ξανθὰ μαλλιὰ—ζωγραφισμένα ὅμως πάνω στὴ ροὺς πάστα—καὶ γαλανὰ μάτια. Τὸ ἕνα του μάτι εἶναι σχεδὸν σβυσμένο. Ἔχει ἕνα ράγισμα στὸ κεφάλι καὶ μιὰ τρυπίτσα στὴ μύτη. Κι' οὔτε χέρια πιὰ οὔτε πόδια. Ὁ χαραχτήρας του εἶναι ἰδιότροπος—ἔχει δηλαδὴ πολλὲς παραξενιές—ἀλλὰ γιατ' εἶναι ἀκόμα μικρός. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἀ-

γαποῦν πολλοί. Θὰ σᾶς παρουσιάσω τώρα μιὰ πολὺ ἀγαπημένη μου κουκλίτσα ποὺ τὴ λένε Ροζίνα. Ἔχει πολὺ ὄμορφο προσωπάκι μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια, στοματάκι κόκκινο σὰν κεράσι καὶ δοντάκια κάτασπρα. Τὴ μαλλιά της εἶναι ξανθὰ-ἀνοιχτά, μὰ πολὺ μπερδεμένα. Τὸ ἕνα της χέρι πάει, δὲν ὑπάρχει πιά, καὶ τῆς λείπει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ δεξὶ πόδι. Εἶναι γλυκειά, ἥμερη, χαριτωμένη. Μοῦ τὴ χάρισε ἡ μαμμὰ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, τὴν Πρωτοχρονιά.

Ἔπειτα ἔρχεται ἡ Μάγδα. Στὴν ἀρχὴ φοροῦσε γιαννιώτικα· ἡ φορεσιὰ ὅμως αὐτὴ λέρωσε γρήγορα κι' ἀναγκάσθηκα νὰ τῆς τὴ βγάλω Δὲν εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ Σαρλό· φαίνεται ὅμως μεγαλύτερή του ψηλότερη, γιατὶ ἔχει ἀκόμα καὶ τὰ δυό της πόδια. Μάτια καὶ μαλλιὰ μαῦρα. Τῆς λείπει ἕνα χέρι. Εἶναι ἀρκετὰ ἀνυπότακτη.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Κ Αἱ κρούσματα ἀπεργίας μαθητῶν καὶ μαθητριῶν εἴχαμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα! Σὲ πολλὰ δημόσια σχολεῖα, τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια συμφώνησαν κι' ἀποφάσισαν νὰ μιμηθοῦν τοὺς φοιτητές. Κι' ἕνα ὡραῖο πρωΐ—πραγματικῶς ὡραῖο, ἀνοιξιάτικο—ἀντὶ νὰ πᾶνε στὸ μάθημά τους. πῆραν τὰ χωράφια καὶ τοὺς λόφους—σὰ νὰ λέγαμε τὰ βουνὰ—φωνάζοντας «ζήτω ἡ ἀπεργία! ἀπεργία! ἀπεργία!» κι' ἀναστατώνοντκς τὴ γειτονιὰ καὶ τὸν κόσμο. Ἔτρεξαν οἱ δασκάλοι, ἔτρεξαν κι' οἱ ἀστυφύλακες, καὶ μὲ χίλια στανιὰ κατάφεραν νὰ ξαναγυρίσουν τἀφηνιασμένα κοπάδια στὰ μαντριά.

Ἔτυχε νὰ περνῶ ἀπὸ ἕνα Γυμνάσιο τὴν ὥρα ποὺ οἱ μαθητὲς κι' οἱ μαθήτριες, μαζεμένοι ἀπέξω, ἐμπόδιζαν μὲ τὴ βία τοὺς «ἀπεργοσπάστες» νὰ μποῦν στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ κάμουν μάθημα, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς παρασύρουν στὸν ἀπέναντι λοφίσκο, ὅπου ἐσκόπευαν νὰ στήσουν τὸ λημέρι τους καὶ νὰρχίσουν... διαπραγματεύσεις.

—Ὅλοι πρέπει νὰπεργήσουμε! φώναζαν. Μὴν εἶσθε δειλοὶ καὶ ριψάσπιδες! Ἐμπρός! ἐμπρός, ὅλοι! Ζήτω ἡ ἀπεργία! ζήτω!

Δυὸ ἀστυφύλακες, ποὺ εἶχαν πλησιάσει μὲ διαθέσεις... συμβιβαστικές, ἀναγκάσθηκαν νὰ ὑποχωρήσουν. Γιατὶ εἶδαν πὼς οἱ διαθέσεις τῶν ἀπεργῶν ἦταν καθαρὰ... ἐχθρικὲς καί, σὲ μιὰ σύγκρουση, θἄταν δύσκολο νὰ τὰ βγάλουν πέρα, δυὸ αὐτοί, μὲ τόσους ἐξαγριωμένους ἐχθρούς.

— Τί ἀνακατεύεσθε σεῖς στὶς ὑποθέσεις μας; τοὺς ἐφώναζαν. Φύγετε μὴ σηκώσουμε πέτρες! Φύγετε! θὰ σᾶς χτυπήσουμε!

Παρατήρησα ἀμέσως πὼς καὶ τὰ κορίτσια ἦταν ἐξαγριωμένα κι' ἀρειμάνια ὅσο καὶ τἀγόρια. Μιὰ μικρὴ κατακόκκινη σὰ ντομάτα, προσπαθοῦσε νὰ ψηλώσῃ ὅσο μποροῦσε καὶ στρίγγλιαζε φωνάζοντας πότε στοὺς ἀπεργοσπάστες καὶ πότε στοὺς ἀστυφύλακες:

— Ντροπή σας! ἐλᾶτε μαζί μας!.. Ντροπή σας! φύγετε ἀπὸ δῶ!

Κανέν' ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἐγνώριζα, οὔτε θὰ μ' ἐγνώριζε κανένα. Δὲν ἦταν Διαπλασόπουλα. Κι' ἔτσι, σὰν ἄγνωστος, πλησίασα ἕν' ἀγόρι καὶ τὸ ρώτησα γιατὶ ἤθελαν νὰ κάμουν ἀπεργία. Ἀμέσως ἔτρεξαν δυὸ τρία ἄλλα, μαζὶ καὶ τὸ ξαναμμένο κορίτσι, κι' ὅλα ἄρχισαν νὰ μὲ πληροφοροῦν:

— Γιὰ νὰ γίνουν δεκτὰ τὰ αἰτήματά μας!

— Νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωτικὰ τὰ λατινικά!

— Νὰ καταργηθοῦν οἱ διαγωνισμοὶ τοῦ Φεβρουαρίου!

— Νὰ μὴ μᾶς φορτώνουν τόσα μαθήματα!

— Νὰ μὴν ἀπορρίπτεται ὁ μαθητὴ ποὺ δὲν παίρνει προβιβάσιμο βαθμὸ σ' ἕνα κύριο μάθημα, ὅταν εἶναι καλὸς στὰ ἄλλα!

Κι' ἐξακολούθησαν νὰ μοῦ λένε τὰ «αἰτήματά» τους.

-- Καὶ μὲ τὴν ἀπεργία θὰ τὰ ἐπιτύχετε; ρώτησα δειλά.

— Βεβαιότατα! μοῦ ἀποκρίθηκαν. Ἅμα ἀπεργήσουν ὅλα τὰ σχολεῖα, ὅπως καὶ τὸ Πανεπιστήμιο, τί θὰ κάμῃ τὸ Ὑπουργεῖο;

— Σωστό. Μὰ θἀπεργήσουν ὅλα τὰ σχολεῖα;

— Βεβαιότατα! Οἱ φοιτητὲς ἐνεργοῦν. Ἡ ἀπεργία θὰ γενικευθῇ. Θὰ νικήσουμε!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα μεγάλο παιδί, ποὺ ἦταν, φαίνεται, ὁ ἀρχηγός, φώναξε δυνατά:—Ἐμπρός! Φεύγουμε! Τελειώνετε!

Κι' οἱ μικροὶ ἀπεργοί, τραβώντας μαζί τους καὶ τοὺς λίγους ἀπεργοσπάστες, ξεκίνησαν γιὰ τὸ λοφίσκο, τραγουδώντας τὸ «Μαύρ' εἶναι ἡ νύχτα στὰ βουνά»!.. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἐξόρμησαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὁ γυμνασιάρχης, οἱ καθηγητές, ὁ ἐπιστάτης. Ἑνώθηκαν μαζί τους κι' οἱ ἀστυφύλακες ποὺ ξαναγύρισαν μὲ δυὸ τρεῖς ἄλλους. Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ φαντάζεστε. Κι' ἐπειδὴ τὸ φαντάσθηκα κι' ἐγώ, δὲν ἐκάθησα νὰ τὸ ἰδῶ καὶ μὲ τὰ μάτια μου.

Ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀποπειρῶνται ἀπεργία καὶ μαθητές. Ὡς τώρα, τὸ ἔσχατο αὐτὸ μέσο μόνο οἱ φοιτητὲς τὸ ἔβαζαν σ' ἐνέργεια. Ἡ πρόοδος, βλέπετε, εἶναι ἀλματική, ἀλλά, τί νὰ σᾶς πῶ! τέτοια πρόοδος καλύτερα νὰ μᾶς ἔλειπε Τὸν τελευταῖο καιρό, δυστυχῶς, ἡ νεολαία ποὺ σπουδάζει θέλει νὰ δίνουνται τἀπολυτήρια καὶ τὰ πτυχία μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἐκεῖ τείνουν ὅλα τὰ «αἰτήματα» φοιτητῶν καὶ μαθητῶν. Νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὸ νόμο ὁ ἀμελὴς ὥστε νὰ ἔχῃ τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τὸν ἐπιμελέστερο. Μὰ εἶναι σωστὸ αὐτό; Μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ κι' ἐδῶ ἰσότης; Εἶναι δίκιο νὰ προβιβάζουνται, νἀπολύουνται τὸ ἴδιο ἕνας ποὺ διαβάζει, ποὺ κοπιάζει, ποὺ μαθαίνει, κι' ἕνας ποὺ κρεμνᾷ τὰ μαθήματά του στὸν κόκορα καὶ ραχατεύει ἢ διασκεδάζει ὅλον τὸν καιρό; Θὰ πῆτε: εἶναι ὁ βαθμός. Ὁ ἕνας θἀπολυθῇ μὲ ἄριστα κι' ὁ ἄλλος μόλις μ' ἕνα καλῶς. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Κι' οἱ δυὸ θὰ ἔχουν ἕν' ἀπολυτήριο ἢ ἕνα πτυχίο ποὺ θὰ τοὺς ἐξισώνῃ. Κανένας δὲν ἐξετάζει τὸ βαθμό· «ἔχεις χαρτί;» εἶναι ἡ μόνη ἐρώτηση ὅταν πρόκειται νὰ δοθῇ μιὰ θέση ἢ μιὰ ἄδεια γιὰ ἐπάγγελμα. Μὲ ἄριστα, μὲ καλῶς, ἀδιάφορο. Κι' ἔτσι ὁ ἀμαθής, ἅμα εἶναι καὶ λίγο καπάτσος, ἢ ἅμα ἔχῃ τὰ μέσα, θὰ μπορῇ νὰ ἐκτοπίζῃ καὶ τὸν σοφώτερο. Κι' ὥραῖα θὰ τὴν ἔχῃ ἡ κοινωνία ποὺ ἀπ' τὴ νεολαία ποὺ σπουδάζει σήμερα θὰ βγοῦν αὔριο οἱ γιατροί της, οἱ δικηγόροι της, οἱ μηχανικοί της, οἱ δασκάλοι της καὶ καθεξῆς!..

Μὰ γι' αὐτὸ καὶ ἀμύνεται ὅσο μπορεῖ, γι' αὐτὸ κι' ἡ πολιτεία ποὺ τὴν ἀντιπροσωπεύει δὲν θέλει νἀκούῃ τὰ παράλογα αὐτὰ αἰτήματα, καὶ θεωρεῖ τὶς ἀπεργίες σὰν ἐπαναστατικὰ κινήματα, ποὺ μὲ κάθε τρόπο προσπαθεῖ νὰ καταπνίγῃ. Ἄλλο ζήτημα ἂν ἡ Ἀστυνομία φέρθηκε πολὺ ἄγρια στοὺς φοιτητές. Αὐτὸ καὶ μένα δὲν μοῦ ἄρεσε. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πῶ πὼς οἱ ἀπεργοὶ ἔχουν δίκιο. Γιατὶ κι' ἡ ἀπεργία ὡς μέσο εἶναι κακό, κι' ὁ σκοπὸς τῶν ἀπεργιῶν αὐτῶν δὲν τὸ ἀγιάζει...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μπράβο! ἔκαμε. Ὡραῖα τοῦ τὰ εἶπες!

Κι' ἐκούνησε τὸ πελώριο μαντήλι του στὸν ἀέρα, σὰ νἄκανε στὸ φίλο του *σινιάλο* νὰ ἐξακολουθήσῃ. Κι' ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ἐξακολούθησε:

— Μάλιστα, κύριε Μπὲν-Ὀμάρ! Μὰ σεῖς, ἀντὶ νὰ κάμετε, πιστὰ καὶ τίμια, αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶχαν ἀναθέσει, τί ἐκάματε; Προσπαθήσατε νὰ μοῦ κλέψετε τὸ πλάτος μου!

— Νὰ σᾶς κλέψω;.. Ἐγώ;!..

— Ναί, νὰ μοῦ τὸ κλέψετε!.. Κι' ἴσως γιὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε σεῖς, ἐνῶ ὁ μόνος ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, εἶμαι ἐγώ!

—Ὄχι, κύριε Ἀντιφέρ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ στενοχωρημένος· σᾶς βεβαιώνω... πιστέψτε με... ἅμα μοῦ δίνατε τὸ γράμμα, ἐγὼ θὰ σᾶς ἔδινα τοὺς ἀριθμούς.

—Ὁμολογεῖτε λοιπὸν πὼς τοὺς ἔχετε;

Ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ ἔμεινε λίγο μετέωρος, διστακτικός. Φαίνεται ὅμως πὼς μιὰ κάποια ὑποχώρηση εἶχε προσυμφωνηθεῖ μὲ τὸν Σαούκ. Κι' ἔτσι, ἅμα ὁ Ἀντιφὲρ τοῦ φώναξε:

—Ἐμπρός! γιατὶ δὲν μιλᾶτε; Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ὥρα... νἀράξουμε!

Ὁ συμβολαιογράφος κούνησε τὸ κεφάλι του, ἄνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιό του κι' ἔβγαλε μιὰ περγαμηνὴ χαραγμένη στὴ μιὰ ὄψη, ἀπ' τὶς ἀράδες ἑνὸς χοντροῦ γραψίματος.

— Σία κι' ἀράξαμε! ψιθύρισε, σὰ νὰ μιλοῦσε μονάχος του, ὁ Ζίλδας.

Ἦταν ἡ διαθήκη τοῦ Καμύλκ, γραμμένη, καθὼς ξέρουμε, γαλλικά. Ὁ Ἀντιφὲρ, ἀφοῦ τὴ διάβασε ὁλάκερη—καὶ δυνατά, ὥστε ὁ Ζίλδας νὰ μὴ χάσῃ οὔτε λέξη—ἔβγαλε τὸ σημειωματάρι του γιὰ νὰ γράψῃ τοὺς ἀριθμούς, τοὺς τέσσερις ἐκείνους ἀριθμοὺς ποὺ θὰ ἔδινε γιὰ καθένα ἀπὸ ἕνα δάχτυλο τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ. Ἔπειτα, σὰ νὰ βρισκόταν στὸ καράβι του, φώναξε:

— Προσοχή!

— Προσοχή! εἶπε κι' ὁ Ζίλδας, ποὺ εἶχε βγάλει ἐπίσης, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς τσέπης του, ἕνα σημειωματάρι.

Κι' οἱ δυὸ μαζὶ—φαντάζεσθε πιὰ μὲ πόση σπουδαιότητα—χάραξαν τὸ πολύτιμο ἐκεῖνο μῆκος ποὺ ἔγραφε ἡ διαθήκη: 54° 57′ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ Παρισιοῦ...

Ἡ περγαμηνὴ ξαναγύρισε τότε στὸν συμβολαιογράφο ποὺ τὴν ἔχωσε στὸ χαρτοφυλάκιό του, κι' ὁ ψευτογραμματικός του τὸ πῆρε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του μὲ τόση ἀδιαφορία, ποὺ θὰ ὁρκιζόταν κανένας πὼς δὲν ἔδινε πεντάρα γι' αὐτὴ τὴν «ὑπόθεση».

Ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ, γνωρίζοντας πιὰ τὸν παράλληλο καὶ τὸν μεσημβρινὸ τοῦ νησιοῦ, δὲν εἶχε παρὰ νὰ βρῇ τοὺς δυὸ αὐτοὺς κύκλους στὸ χάρτη του καὶ νὰ ἰδῇ σὲ ποιὸ μέρος διασταυρώνουνταν. Ἐκεῖ ἦταν ὁ θησαυρός! Καὶ βιαζόμενος μὲ τὸ δίκιο του νὰ τὸ κάμῃ, σηκώθηκε, μισοχαιρέτησε τοὺς ξένους καὶ μὲ τρόπο τοὺς ἔδειξε τὴν πόρτα. Μὰ οὔτε ὁ Μπὲν-Ὀμάρ, οὔτε ὁ Σαοὺκ κουνήθηκαν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε δειλὰ ὁ πρῶτος, χωρὶς νὰ σηκωθῇ· τώρα ποὺ ἔκαμα ὅ,τι μ' ἐπιφόρτισε ἡ διαθήκη τοῦ Καμύλκ...

— Δὲν μᾶς μένει παρὰ ν' ἀποχαιρετισθοῦμε εὐγενικά, συμπλήρωσε ὁ Ἀντιφέρ, κι' ἐπειδὴ τὸ τραῖνο φεύγει στὶς δέκα καὶ τριανταπτά...

—Ἀπὸ χθὲς στὶς δέκα καὶ εἰκοσιτρία, διόρθωσε ὁ Ζίλδας.

— Ναί, ἔχεις δίκιο, στὶς δέκα καὶ εἰκοσιτρία... δὲν θὰ ἤθελα, ἀγαπητὲ κύριε Μπὲν-Ὀμάρ, νὰ σᾶς κρατήσω περισσότερο καὶ νὰ σᾶς ἐκθέσω στὸν κίνδυνο νὰ χάσετε αὐτὸ τὸ ἐξπρές...

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Μπὲν-Ὀμάρ, ἀφοῦ δὲν εἴπαμε ἀκόμα ὅσα εἴχαμε νὰ ποῦμε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὰ εἴπαμε ὅλα. Ἐγὼ τουλάχιστο δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτα.

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐρώτηση, κύριε Ἀντιφέρ.

—Ἀπορῶ, κύριε Μπὲν-Ὀμάρ, ὁπωσδήποτε ὅμως σᾶς ἀκούω.

—Ἂς ἀκούσουμε, εἶπε κι' ὁ Ζίλδας

—Ἐγὼ σᾶς ἀνακοίνωσα τὸ μῆκος, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος. Δὲν πρέπει τώρα νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε καὶ σεῖς τὸ πλάτος ποὺ ἔχετε;

— Στὸ γράμμα ποὺ στάλθηκε στὸν πατέρα μου;

— Μάλιστα!

— Μὲ συχωρεῖτε. Οὔτε τὸ γράμμα αὐτό, οὔτε ἡ διαθήκη λέει γ' ἀνακοινώσω τὸ πλάτος μου σὲ κανένα.

— Κι' ὅμως...

Τί ὅμως; Ἔχετε σεῖς καμμιὰ ἐντολή, καμμιὰ ὁδηγία; Νὰ μᾶς τὴν πῆτε!

—Ὄχι... ἀλλὰ μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν ἀμοιβαία ἐκτίμηση...

— Ἡ ἐκτίμηση δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ἐδῶ, κύριε Μπὲν-Ὀμάρ, ὅση κι' ἂν ἔχουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον!

Ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ἦταν ἕτοιμος νὰ θυμώσῃ. Σὰ νὰ τὸ κατάλαβε, ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ σηκώθηκε ἐπιτέλους ἀπ' τὴν καρέκλα του, ἔτριψε τὸ μέτωπό του, στερέωσε τὰ γυαλιά του στὴ μύτη του καὶ ρώτησε:

— Λοιπόν, κύριε Ἀντιφέρ, ἐπιμένετε, δὲν θέλετε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε αὐτὸ τὸ πλάτος;

— Μὰ πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐμπιστευθῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντιφὲρ κρατώντας ἀκόμα τὸ θυμό του, ἀφοῦ εἶναι μυστικὸ ποὺ μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε καὶ μένα ὁ πατέρας μου; Τὸ γράμμα λέει ρητῶς νὰ μὴ τὸ φανερώσουμε ποτὲ σὲ κανένα!

— Τότε θέλετε νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή;

— Τί συμβουλή;

— Νὰ μὴ βάλετε μπροστὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

— Γιατὶ μπορεῖ ν' ἀπαντήσετε στὸ δρόμο σας κάποιον, ποὺ εἶναι ἱκανὸς νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μετανοιώσετε.

— Ποιόν, καλέ;

— Τὸν Σαούκ, τὸ γιὸ τοῦ ξαδέλφου τοῦ Καμύλκ, ποὺ ἀποκληρώθηκε πρὸς ὄφελός σας καὶ ποὺ δὲν εἶναι ἄνθρωπος νὰ...

— Τὸν γνωρίζετε, κύριε Μπὲν-Ὀμάρ;

—Ὄχι... ξέρω ὅμως πῶς. σὰν ἐχθρό, πρέπει κανένας νὰ τὸν λογαριάζῃ. Εἶναι φοβερός!

— Λοιπόν, ἂν ἀπαντήσετε ποτὲ αὐτὸν τὸν Σαούκ, νὰ τοῦ πῆτε ἐκ μέρους μου πὼς τὸν γράφω στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια, κι' αὐτὸν κι' ὅλο τὸ σαουκολοΐ τῆς Αἰγύπτου!

Ὁ Σαοὺκ οὔτε κουνήθηκε. Ὁ Ζίλδας ἄνοιξε τὴν πόρτα. Κι' ὁ Ἀντιφὲρ ἔτρεξε στὸ κεφαλόσκαλο φωνάζοντας:

— Νανόν!

Ὁ συμβολαιογράφος πῆγε στὴν πόρτα, ὁ ψευτο-Ναζὶμ σηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ περνοῦσαν τὸ κατώφλι, ὁ πρῶτος σταμάτησε, γύρισε στὸν Ἀντιφὲρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴν ξεχνᾶτε. κύριε, μιὰ ρήτρα τῆς διαθήκης τοῦ Καμύλκ...

— Ποιάν, κύριε;

— Ἐκείνη ποὺ μοῦ ἐπιβάλλει νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πάρετε τὴν κληρονομιά, νὰ εἶμαι παρὼν ὅταν θὰ ξεθάψετε τὰ τρία βαρέλια...

—Πολὺ καλά, κύριε Μπὲν-Ὀμάρ. Νὰ μὲ συνοδεύσετε,

— Ναί, μὰ πρέπει νὰ μάθω ποῦ θὰ πᾶτε.

—Θὰ τὸ μάθετε ὅταν θὰ φτάσουμε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Καθὼς θὰ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες, τὸν ἐρχόμενο Ἰούλιο θὰ γίνουν στὸ Βερολῖνο οἱ δέκατοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες μὲ συμμετοχὴ ὅλων σχεδὸν τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν περισσοτέρων τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου (μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἀθλητικὲς ὁμάδες εἶναι ἡ Ἰαπωνική) καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ διοργάνωση πραγματικὰ πρωτοφανῆ. Φθάνει νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸ Βερολῖνο ἔχει κτισθεῖ ὁλόκληρο χωριό, μὲ τέλειες ἐγκαταστάσεις, προωρισμένο γιὰ τὴ στέγαση ὅλων τῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων ποὺ θὰ λάβουν μέρος στοὺς ἀγῶνες καθὼς κι' ἐγκαταστάσεις μοναδικὲς γιὰ προπόνηση, γιὰ ὑδροθεραπεία κτλ.

Οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ὅπως γνωρίζετε, ἔγιναν στὴν Ἀθήνα τὸ 1896 γιὰ νὰ τιμηθῆ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἡ κοιτίδα τοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἀπὸ τότε γίνονται τακτικὰ κάθε τέσσερα χρόνια (ἐκτὸς ἀπὸ τὸ 1916, ποὺ ἦταν ἔτος πολέμου) κάθε χρόνο σὲ ἄλλη πόλη τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀμερικῆς. Στὸ Παρίσι ἔγιναν δυὸ φορὲς καὶ δυὸ φορὲς στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες (μιὰ στὴ Φιλαδέλφεια καὶ μιὰ στὸ Λὸς - Ἀντζελες)· στὴν Ἀθήνα ὅμως δὲν ξανάγιναν, γιατὶ μὲ τὴν διάδοση ποὺ ἔλαβε καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀγωνισμάτων ποὺ περιλαμβάνει σήμερα ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀθλητισμός, χρειάζονται τεράστια ἔξοδα καὶ κολοσσιαῖες ἐγκαταστάσεις γιὰ τὴ διοργάνωση τῶν ἀγώνων, κι' ἡ φτωχὴ πατρίδα μας δὲν εἶναι σὲ θέση ν' ἀνταποκριθῆ σὲ παρόμοιες ἀπαιτήσεις.

Ὡστόσο, στοὺς φετεινοὺς Ἀγῶνες οἱ διοργανωτές τους σκέφθηκαν πῶς θὰ ἦταν ἐπιβεβλημένο νὰ τιμηθῆ μὲ κάποιον τρόπο ἡ Ἑλλάς, ποὺ ὑπῆρξε ἡ μητέρα ὄχι μόνον τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ συγχρόνου ἀθλητισμοῦ, ἀλλὰ γενικὰ κάθε ἐκδηλώσεως πολιτισμοῦ, καὶ ποὺ τὸ φῶς της ἐξακολουθεῖ ἀκόμη σήμερα νὰ φωτίζη καὶ νὰ καθοδηγῆ τὶς ἀνθρώπινες γενεές. Καὶ βρῆκαν τὸν πιὸ ὡραῖο, τὸν πιὸ συμβολικὸ καὶ τὸν πιὸ ἐκφραστικὸ τρόπο: Τὴν Ὀλυμπιακὴ Σκυταλοδρομία.

Ἡ σκυταλοδρομία αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι μιὰ ἁπλὴ μεταβίβαση σκυτάλης, ὅπως γίνεται στὶς συνηθισμένες σκυταλοδρομίες. Οὔτε ἡ σκυτάλη θὰ εἶναι ἕνα κοντὸ ξύλινο μπαστουνάκι. Ἡ σκυτάλη τῆς Ὀλυμπιακῆς σκυταλοδρομίας θὰ ἔχη σχῆμα πυροσοῦ, καμωμένου ἀπὸ ἐλαφρὸ καὶ στερεὸ μέταλλο. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πυροσοῦ αὐτοῦ θὰ εἶναι γεμάτο μὲ μιὰ καύσιμη ὕλη, ποὺ ἡ φλόγα της δὲν θὰ σβύνη εὔκολα καὶ δὲν θὰ μυρίζη καθόλου. Αὐτὴ τὴ σκυτάλη θὰ μεταβιβάζη ὁ ἕνας δρομεὺς στὸν ἄλλον, ἢ μᾶλλον δὲν θὰ μεταβιβάζη τὴ σκυτάλη, ἀλλὰ μόνον τὴ φλόγα, γιατὶ κάθε δρομεὺς θὰ κρατῆ καὶ μιὰ δική του σκυτάλη στὰ χέρια του ποὺ θὰ τὴν φυλάξη ὕστερα γι' ἀνάμνηση.

Ἡ διαδρομὴ τῆς Ὀλυμπιακῆς σκυταλοδρομίας, ὅπως βλέπετε καὶ στὴν εἰκόνα, θὰ γίνη ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία στὸ Βερολῖνον περνώντας ἀπ' ὅλες τὶς πρωτεύουσες τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης. Κάθε δρομεὺς θὰ τρέξη ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο καὶ σὲ κάθε χώρα θὰ τρέξουν οἱ δικοί της δρομεῖς, ποὺ στὰ σύνορα θὰ παραδώσουν τὴ σκυτάλη τους στὸ δρομέα τῆς γειτονικῆς τους χώρας. Ἡ πρώτη φλόγα θ' ἀναφθῆ στὴν Ὀλυμπία, τὴν καθαυτὸ πατρίδα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. ἀπὸ τὸν Δήμαρχο Ἀθηναίων κ. Κοτζιᾶ, ποὺ θὰ τρέξη καὶ τὸ πρῶτο χιλιόμετρο, συμβολίζοντας ἔτσι, πὼς ἂν ἡ Ὀλυμπία εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἡ Ἀθήνα ὅμως εἶναι ἐκείνη ποὺ πρώτη μετάδωσε τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ της στὴν Εὐρώπη. Οἱ Ἕλληνες δρομεῖς κατόπιν θὰ περάσουν κι' ἀπὸ τοὺς Δελφούς, τιμώντας ἔτσι τὸ πνευματικὸ κέντρο τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ ἐβλάστησε ὁ σπόρος τῆς διεθνοῦς ἀλληλεγγύης καὶ συνεργασίας. Ὕστερα, στὰ σύνορα θὰ μεταβιβάσουν τὴ φλόγα τῆς σκυτάλης τους στοὺς Σέρβους συναδέλφους τους. Λέγεται μάλιστα πὼς ἕνα χιλιόμετρο μέσα στὸ Βελιγράδι θὰ τὸ τρέξη ὁ νεαρὸς βασιλιὰς τῆς Σερβίας Πέτρος. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα ἡ σκυταλοδρομία ἀκολουθεῖ τὴ διαδρομὴ ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα. Καὶ τὸ τελευταῖο χιλιόμετρο στὸ Βερολῖνο θὰ τὸ τρέξη πάλι ἕνας Ἕλλην, ἔνδοξος καὶ γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὁ πρῶτος Μαραθωδρόμος κι' Ὀλυμπιονίκης μας, ὁ Λούης, ποὺ θὰ φέρη τὴ φλόγα τῆς Ὀλυμπίας μέσα στὸ στάδιο τοῦ Βερολίνου καὶ θ' ἀνάψη τὴ φλόγα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ βωμοῦ, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ κηρύξη τὴν ἔναρξη τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν εἶναι ὡραία, εὐγενικιά, ὑψηλή, ἐπιβλητική, καὶ ἡ ἐκτέλεσή της δὲν θὰ κάνη στάλήθεια μεγαλειώδη ἐντύπωση; Ἂς εὐχηθοῦμε τουλάχιστον στοὺς τρεῖς μῆνες

ποὺ μεσολαβοῦν ὡς τότε, νὰ σκορπιστοῦν τὰ μαῦρα σύννεφα τοῦ πολέμου ποὺ ἀπειλοῦν πάλι τὴν Εὐρώπη καὶ νὰ ἐπικρατῆ τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης τῶν λαῶν ποὺ ἐκήρυξαν οἱ Δελφοὶ καὶ ἐφήρμοσε ἡ Ὀλυμπία.

Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ μᾶς κάνουν περήφανους ποὺ εἴμαστε Ἕλληνες. Τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα κυβερνᾷ ἀκόμα τὸν κόσμο . . .

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑ – ΜΑΡΓΑΡΩΣ

Η ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ἡ καϊμένη ἡ θειὰ-Μαργαρὼ κάπου θὰ βρίσκεται ἐκεῖ-ψηλὰ τώρα στὴν Παράδεισο, ποὺ τόσο πολὺ πίστευε, παρέα μὲ τ' ἀγγελάκια, στὰ «χρυσᾶ τὰ σύννεφα», κοντὰ στὴν κυρὰ τὴν Παναγία — βοήθειά μας, Δέσποινα! — καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους, ποὺ θυμάτιζε καὶ μνημόνευε, μὲ τόσες μετάνοιες, κάθε ἀπόβραδο, μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι, καὶ προσκυνοῦσε μὲ τρίδιπλες μετάνοιες στὴ μικρὴ ἐνοριακή της ἐκκλησιά . . .

Κι' ὅμως, δὲν τὸλπιζε νὰ πάη κι' ἔλεγε . . .

— Κολάζεται κανένας, γιέ μου! Κολάζεται καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνει! Γι' αὐτό, δὲν πρέπει κανένας νὰ «ὀλιγωρῆ» καὶ νὰ κάνη τὰ «πρεπούμενα». Ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἔχουνε μάθει οἱ πατεράδες μας καὶ ποὺ ξέρανε οἱ «παλιοί» . . .

Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ «πρεπούμενα» ποὺ ἐνέπνεε μιὰν ἀληθινὴ καὶ ἀφελὴς εὐλάβεια καὶ πίστη, τὶς μετάνοιες, τὰ θυμιάματα, τὰ σταυροκοπήματα, τ' ἁγιοκέρια, ποὺ φώτιζαν μὲ τὴν ψιλή τους φλόγα, τὸ εἰκονοστάσι τῆς γωνιᾶς, μὲ τᾶσπρα ντανελλωτὰ μπερντεδάκια, «ὁλονυκτίες», στὰ πανηγύρια, τοὺς «ὄρθρους» στὶς μεγάλες δεσποτικὲς γιορτές, τὴν ταχτικὴ παρακολούθηση τῆς λειτουργίας, καὶ τὴν αὐστηρὴ τήρηση ὅλων τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, ἡ μεγάλη δουλειά, ἤτανε ἡ σαρακοστὴ κι' ἡ νηστεία . . . Νήστευε τὰ Τετραδοπαράσκευα, νήστευε τὶς προηγιασμένες. νήστευε τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὸν Δεκαπενταύγουστο, τῆς Σταυροπροσκύνησης, κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἔγραφαν τὰ «χαρτιὰ» καὶ ποὺ τὸ νόμιζε ἀναγκαῖο ἡ ψυχούλα της. Μὰ ἡ μεγάλη νηστεία ἦταν ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή».

— Κολάζεται κανένας, γιέ μου! Κολάζεται καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνει! ἔλεγε ἡ καϊμένη ἡ θειὰ-Μαργαρώ, καὶ ἐμεῖς οἱ πειρασμοί, ἐκπρόσωποι τοῦ Πονηροῦ καὶ τοῦ Παγκακίστου, μέσα στὸ ἤρεμο ἀναχωρητήρι τῆς καλῆς γερόντισσας, ἐβάλαμε σκοπὸ νὰ τὴν κολάσουμε! . . Μιὰν ἑβδομάδα ὁλόκληρη. ὕστερα ἀπὸ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, ἐνήστευε παραδειγματικά, μὲ μαρουλάκια, ἐλίτσες βρεχτοκούκια, καὶ κάπου - κάπου «λιγάκι χαλβᾶ» ποὺ ἦταν τὰ μόνα ἐπιτρεπόμενα ἐδέσματα τοῦ νηστήσιμου «ὀψολογίου» της καὶ μονάχα τὴν πρώτη Κυριακή, ἐμετρίαζε λίγο τὴ νηστεία κι' ἐμαγείρευε κανένα «λαδερό», ἀγγιναροκοῦκι, κανένα λαδοπίλαφο μὲ ξερὸ χταπόδι... Κι' ἔπειτα, λιγάκι ρετσινᾶτο, «γιὰ νὰ στηλωθῆ κανενὸς ἡ καρδιά του, γιέ μου!» ἐπισφράγιζε πραγματικὰ τὴν «κατάλυση οἴνου καὶ ἐλαίου».

Ὅσο γιὰ τὰ καρύδια καὶ τὰ σύκα, ποῦ ἐφίλευε ἐμᾶς τὰ παιδόπουλα, ἦταν γιὰ τὴ θειὰ-Μαργαρὼ πράγματα ἀπαγορευμένα . . . Ὄχι ἀπὸ τὰ περίφημα «πρεπούμενα», μὰ γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ κανένα δόντι. Ὅμως, γιὰ μᾶς, τὰ πάστρευε μὲ προσοχή, καὶ δὲν μᾶς τᾶδινε ποτὲ ἀτσάκιστα, κι' εἶχε πολλοὺς λόγους, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλοσύνη της, γιὰ τοῦτο. Φρόντιζε πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς κόψης τῆς πόρτας, ποὺ τὰ μαγγώναμε ἀνάμεσα καὶ τὴν ἐκάναμε καρυδοσπάστη, ἀφίνοντας σημαντικὰ σημάδια τῆς χρησιμοποίησης αὐτῆς, μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀσπράδα τῶν ἀσβεστωμένων πεζουλιῶν τῆς αὐλῆς, ποὺ ἦταν τὸ τελευταῖο καταφύγιο γιὰ νὰ τσακίσουμε τὰ καρύδια, χτυπώντας τα μὲ λιθάρια! . .

— Μπρὲ Ἰοῦδες! . . Μπρὲ Ἰοῦδες! ἐξεφώνιζε, σὰν ἐκαταλάβαινε κάτι τι τέτοιο . . . Ἐλᾶτε, ἐδῶ, μπρέ, νὰ σᾶς τὰ τσακίσω ἐγώ! . .

Καὶ δὲν ἤξερε κανένας, τί τὴν ἐπονοῦσε πιὸ πολὺ ἀπ' τὰ τρία: τὰ δόντια μας, τὸ μάγγωμα τῆς πόρτας ἢ τὸ λέρωμα τῶν πεζουλιῶν;

Κι' ὅμως ἐμεῖς, οἱ «Ἰοῦδες», ἐβαλθήκαμε νὰ τὴ λερώσουμε! . . Ἔξω, στὸ παράσπιτο, στὴν ἄκρη τῆς αὐλῆς, γιὰ νὰ μὴν λερώση τὴν κουζίνα ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ πάστρα καὶ γυαλοκοποῦσαν τὰ μπακιρικά, εἶχε βάλει νὰ μαγειρέψη τὸ περίφημο «λαδοπίλαφό» της μὲ τὸ χταπόδι. ἐνῶ γιὰ μᾶς, σ' ἄλλο τσουκάλι, ἔβραζε ἀληθινὸ πιλάφι μὲ τὸ κρέας, ἕνα «ἀτζὲμ πιλάφι», ἀπὸ κεῖνα ποὺ μονάχα ἡ θειὰ-Μαργαρὼ ἤξερε νὰ φτειάνη ἀλτρουϊστικὰ γιὰ τὴν τέρψη τῶν ἄλλων! . . Κι' ὁ Πειρασμὸς ξελαμπάδισε μονομιᾶς μέσα στὸ μυαλό μας, ἐκεῖ ποὺ παίζαμε «καλόγερο» στᾶσπρα καὶ μαῦρα «καντρέττα» τῆς αὐλῆς . . . Κι' οὔτε καιρὸ δὲ χάσαμε σὲ μάταιη συνεννόηση . . . Μὲ μιὰ ματιά, συνεννοηθήκαμε, καὶ τὸ κακὸ ἔγινε. Ἕνα κομμάτι κρέας, παχὺ καὶ ὅλο ψαχνό, ἔσμιξε μέσα στὸ «λαδο-

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

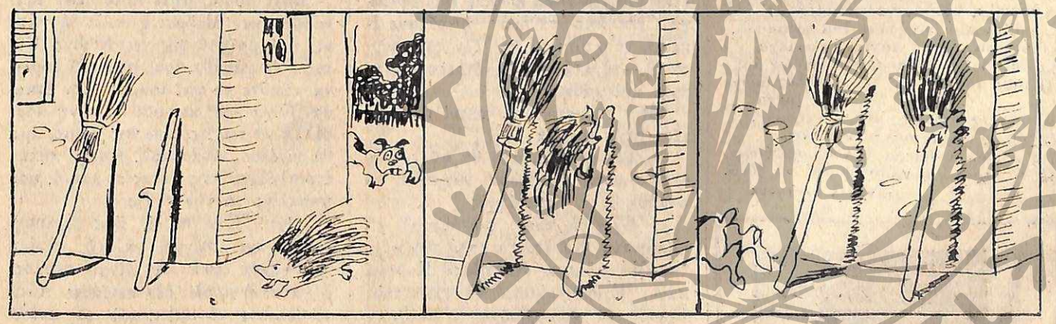

Γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ Μοῦργο, ποὺ τὸν κυνηγᾶ ὁ Ἀγκαθούλης σκαρφαλώνει σ' ἕνα σκουπόξυλο καὶ κάνει . . . τὴ σκούπα. Ὁ σκύλος γελιέται ὅπως θὰ γελιόταν καθένας. Καὶ φεύγει, ἀφίνοντας ἐλεύθερο τὸν ἔξυπνο σκαντζόχοιρο.

Ἀντιγράφη καὶ ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν **Χλόη**

πίλαφο», μὲ τὰ ἰσχνὰ κομμάτια τοῦ ξεροῦ χταποδιοῦ...

Μὲ τί καρδιοχτύπι περιμέναμε τὸ μεσημέρι, μὲ τί ἀνυπομονησία προσμέναμε νἀρχίσῃ τὸ φαγητό της, ξεχνώντας μέσ' στὰ πιάτα τὸ νόστιμο νόστιμο δικό μας πιλάφι, καὶ κοιτάζοντας τὸ λαδοπίλαφό της...

Καὶ νά... Ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ προσμέναμε πιά, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη δεύτερη μπουκιά, τὸ πηρούνι της ἀνάσυρε τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ γύρισε ἀπὸ δῶ, τὸ γύρισε ἀπὸ κεῖ, μὲ ἱερὴ φρίκη· τὸ γεροντικό της, μὰ τόσο συμπαθητικὸ πρόσωπο πῆρε μιὰ ἔκφραση συντριβῆς, καὶ μᾶς κοίταξε ὕστερα, ἐνῶ ἐμεῖς σκύβαμε τὰ μάτια στὰ πιάτα μας, ἕτοιμοι νὰ γελάσουμε, μὰ χωρὶς νὰ μποροῦμε... Ἐπεριμέναμε τὴν δίκαιη τιμωρία μας. Μά, ἐκείνη εἶπε μονάχα μὲ σπαραγμό, σπρώχνοντας τὸ πιάτο:

—Ἡ ἁμαρτία στὸ λαιμό σας!..

Κι' ἀλήθεια, θαρρεῖς, σὰν ἡ Ἁμαρτία νὰ ἦταν κάτι τὸ ψηλαφητό, κάποιο πρᾶγμα ἤρθε κι' ἔκατσε πραγματικὰ στὸ λαιμό μας!.. Κομπιάσαμε, ξεροκατάπιαμε, ἀφήσαμε τὸ φαΐ μας, καὶ μπρουμουτίζοντας στὸ τραπέζι, ἀρχίσαμε τὰ κλάματα.

Τότε ἡ καλὴ γερόντισσα, ποὺ ὁ θρῆνος μας κι' ἡ μεταμέλειά μας τὴν εἶχε συγκινήσει, κατανικώντας κάθε της ἀπέχθεια, κάθε της εὐλάβεια καὶ κάθε πεποίθηση, προσπάθησε νὰ μᾶς παρηγορήσῃ. Καὶ πέρνοντας τὸ κρέας τοῦ πειρασμοῦ, ἄρχισε νὰ τρώῃ κι' αὐτή, μπροστὰ στὰ κατάπληκτα καὶ κλαμμένα μάτια μας, λέγοντας:

— Νά, μπρὲ σεῖς!.. Φᾶτε!.. Κι' ἄστε τὰ κλάμματα!.. Νά! Φᾶτε!.. Κι' ὁ Θεὸς δὲν ξεσυνερίζει!..

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΚΑΡΑΒΙΑ

Partir c'est mourir un peu
VERLAIN

Καράβια ποὺ κινήσατε ἕνα ἀπόβραδο
Ἀθόρυβα, θλιβά, γαληνεμμένα,
Καράβια ποὺ κινήσατε ἕνα σούρουπο,
Ὁλόφωτα, μὲ τὰ πανιὰ ἁπλωμένα,
Σὰ συνοδεῖες ἀπόκοσμων ὀνείρων μας
Ἢ σὰν πουλιὰ ἀπ' τὶς θύελλες διωγμένα...
Ἄγνωστες ἀγωνίες μᾶς γεννήσατε,
Καράβια, τώρα πιὰ ξενιτεμένα,
Μιὰ χαρωπὴν ἡμέρα σᾶς προσμένουμε
Μὲ τί χαρά, γιὰ νἄρθετε ἀπ' τὰ ξένα.

ΣΤΑΜ. ΚΑΛ. ΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΛΥΠΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Κι' ἡ καρδιὰ τοῦ περιβολιοῦ, ἡ Ἁγία Τράπεζα, στημένη στὴ μέση· ἔν' ἄσπρο μεταξωτὸ πανί, κι' ἀπάνω χρυσοκέντητος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πεθαμένος ὁ Ἰησοῦς Χριστός... κρύο τὸ χρυσάφι του, κρύα τὰ τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι σκόρπια πάνω του καὶ τὰ πιότερα χάμω... Σοῦρχεται νὰ κλάψῃς, καὶ πάλι ντρέπεσαι· καλὰ-καλὰ δὲν καταλαβαίνεις τί σοῦ γίνεται· λές: «καλύτερα νὰ φύγουμε», κι' ὅμως πιὸ πολύ, θέλεις νὰ μείνῃς. Κι' ἐσὺ δὲν ξέρεις... Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν τὸ θέλεις καθόλου, εἶναι νὰ περάσῃς ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν Ἁγια Τράπεζα, μιά, δυό, τρεῖς φορὲς—νὰ μπῇς ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ καὶ νὰ βγῇς ἀπ' τὴν ἄλλη· καὶ τἄλλα τὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ σὲ κοιτᾶνε... Κι' ὅμως πρέπει, ἀλλοιῶς δὲ γίνεται.

Ὅταν φύγαμε γιὰ νἀσπαστοῦμε τὸν Ἐπιτάφιο, ἤθελε νἄρθῃ καὶ τἀρνάκι. Σκοτώθηκε νὰ μᾶς πάρῃ ξοπίσω! Κι' ἄμα τὸ ἀποτράβηξαν, τίναξε τὸ σχοινί του καὶ ξέφυγε καὶ μᾶς ἔφτασε. Τότε, γυρίσαμε πίσω, γιὰ νὰ τὸ ξεγελάσουμε καὶ νὰ μείνῃ. Κι' ἐγώ, πρώτη φορὰ τότε τοῦ θύμωσα καί, στὸ θυμό μου, τοῦδωσα μιὰ πάνω στὸ κεφάλι. Στὸ τέλος, τὸδεσα σφιχτὰ ἀπ' τὸ δέντρο, νὰ φωνάζῃ ἐκεῖ τοῦ κάκου.

Στὸ γυρισμό, τἀρνάκι ἔλειπε! Ἡ αὐλίτσα ἦταν μούσκεμμα στὰ νερά, κι' ἐκεῖνο ἔλειπε.

— Τἀρνάκι μᾶς ἔφυγε! εἶπε ἡ μητέρα.

Ἔφυγε τἀρνάκι; Καὶ ποιὸς τἄφηκε νὰ φύγῃ; Καὶ πῶς τἀφήσατε νὰ φύγῃ; Ποῦ εἴχατε τὸ νοῦ σας;

Πρώτη μου φορὰ θύμωσα ποὺ μὲ πῆραν τὰ κλάμματα.

—Ἐγὼ θὰ πάω νὰ τὸ βρῶ! εἶπα. Γιατὶ στοχάστηκα πῶς κι' ἐγὼ ἔφταιγα. Ἕν' ἀπὸ τὰ δυό: ἢ τὸκανε ἐπειδὴ τὸ χτύπησα καὶ δὲν τἀγαποῦσα, ἢ—τὸ κακόμοιρο—ἔτρεξε νὰ μᾶς βρῇ, καὶ χάθηκε.

«Μιὰ βοσκοπούλα—τἀρνί της χάνει—στὴν ἐρημιά...»

— Τέτοια ὥρα, ποῦ θὰ πᾷς; φώναξε ἡ μητέρα. Τώρα νύχτωσε, θὰ περάσῃ κι' ὁ Ἐπιτάφιος.

—Ἐγὼ θὰ πάω! φώναξα μὲ τὰ κλάμματα. Κι' ἔτρεξα κατὰ τὴν πόρτα. Μὰ τόλεγα ἐπίτηδες. Ποῦ νὰ πάω; Ἐγὼ περίμενα νὰ κάνω τοὺς ἄλλους νὰ κουνηθοῦν... Στάθηκα κι' ἀφογκραζόμουν, μήπως ἀκούσω ἀπ' τὰ στενὰ τὴ φωνή του. Τίποτα! Μοναχὰ οἱ στράκες, τὰ βαρελότα... Γύρισα κατὰ μέσα. Στὸ μαγερειό, ἤτανε κιόλας φῶς. Εἶχαν ἀνάψει τὴ λάμπα καὶ σ' ἕνα τραπέζι ἀπάνω, βρισκόνταν ἕνα σωρὸ κόκκινα κόκκαλα, κόκκινα κρέατα καὶ πέτσες ἄσπρες. Ἡ θειά μου εἶχ' ἕνα ξυλαράκι, ψιλὸ σὰ μολύβι, καὶ γρήγορα, τὸ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τἀντεράκια ποὺ δὲν εἶχαν τελειωμό. Στάθηκα καὶ κοιτοῦσα κι' ἀπολησμονήθηκα. Ὅμως μονομιᾶς ξανάρθα στὸ σκοπό μου.

— Πᾶμε νὰ βροῦμε τἀρνάκι! Πᾶμε νὰ τὸ βροῦμε! Ἔλα, σήκω!

Καὶ τὴν τραβοῦσα.

Μπά! Μήτε σάλευε, μήτε μὲ παρηγοροῦσε κανείς.

Στὸ τέλος, εἶπε ἡ μητέρα:— Αὔριο, ἄμα ξημερώσῃ, θὰ στείλω ἐγὼ ἄνθρωπο νὰ τὸ βρῇ, νὰ μᾶς τὸ φέρῃ.

Μὰ ὄχι, ὧς τὸ πρωῒ θὰ μᾶς τὸχουν πάρει σ' ἄλλο σπίτι· μποροῦσαν νὰ τὸ βροῦνε καὶ λύκοι νὰ τὸ φᾶνε!

— Τώρα θέλω, τώρα! Θύμωσα, χτύπησα τὰ πόδια μου, κουνοῦσα τὸ τραπέζι, ἔσχισα τὸ τετράδιό μου ποὺ ἔγραφα τὶς ἀριθμητικές... Τότε ἦ μητέρα μου μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μοῦδωσε μιὰ μπάτσα στὸ μάγουλο.

— Δὲν ἤθελα νὰ σὲ χτυπήσω τέτοια μέρα, μὰ ἐσὺ εἶσαι θηρίο.

Κι' ἐγὼ τἀπαράτησα πιὰ ὅλα! Ἔτρεξα μέσα, στὸν καναπὲ τῆς γιαγιᾶς, ἀνέβηκα πάνω, ἔγινα ὅλος μιὰ φοῦχτα, κι' ἐκεῖ, στὰ σκοτεινά, ζούλησα τὸ κούτελό μου πάνω στὰ «μακάτια» ποὺ μύριζαν ἀλαρρὸ λιβάνι, κι' ἔκλαιγα. Μ' ἔτσουζε τὸ μάγουλό μου, μὰ δὲν ἔκλαιγα γι' αὐτό. Καλὰ νὰ πάθῃς! ἔλεγα στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Ἐσὺ πονᾶς· ἐκεῖνο τάχα δὲν πονοῦσε, ποὺ τὸ χτύπησες στὸ κεφάλι; Κι' ἄλλες, κι' ἄλλες μπάτσες νὰ φᾷς στὰ μάγουλα!

Ἀκοῦς, νὰ χαθῇ τἀρνάκι καὶ κανέναν νὰ μὴ τὸν μέλῃ! Ὦς αὔριο! Τόσες ὧρες, ὧς αὔριο τὸ πρωΐ! Καὶ νὰ τὄχω καὶ χτυπήσει στὸ κεφάλι!..

Μήτε αὔριο, μήτε ποτέ. Δὲν ἐξαναβρέθηκε. Μοῦμεινε πάλι ἡ γάτα κι' ἡ ἡ μαϊμοῦ τῆς γειτόνισσας. Πέταξα τὴ γαβάθα του, ποὺ τοῦ ζύμωνα κάποτε τὸ φαΐ του, καὶ τὴν ἔσπασα. Εἶχα βρεῖ καὶ μιὰ κόκκινη κορδέλλα νὰ τοῦ περάσω στὸ λαιμό, ἄμα θὰ γινόταν Ἀνάσταση. Καὶ μ' αὐτὴν ἐτριπλόδεσα τῆς γάτας τὸ λαιμό, ποὺ παραλίγο νὰ τὴν πνίξω.

Ὄχι! Ἕνα παιδί, ἄμα ἀγαπάει ἕν' ἀρνάκι, στιγμὴ νὰ μὴ τἀφίνῃ ἀπὸ κοντά του! Ἂν εἶναι σκύλος, ἢ γάτα, ἢ πουλί, δὲν πειράζει. Αὐτὰ τὸ θέλουνε τὸ σπίτι, καὶ τὸ κατοικοῦνε. Μὰ τὸ ἀρνάκι ἀγαπάει τὴν ἐξοχὴ καὶ φεύγει, καὶ χάνεται.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἀπόψε, μοναχὸς στὴν κάμαρά μου.
Κι' ἐκεῖ στὸ τζάκι οἱ φλόγες, σὰν φλογάτα
Ἀλόγατα χοροπηδοῦν, κι' ἡ γάτα
Τραγουδιστὰ ἐκοιμήθη στὴν ποδιά μου.

Μὰ ξάφνου στ' ἀντιφέγγισμα στοὺς τοίχους
Τὸ ρόδινο ποὺ χύνεται ἀπ' τὸ τζάκι,
Κάποιο ἕνα πλάσμα γράφεται λιγάκι
Καὶ σβύνει σὰν τραγούδι, σὰν τοὺς στίχους...

Φαντάζει μιὰ μορφὴ γλυκειά, θλιμμένη,
Κάποιας γερόντισσας, κι' ἀμέσως πάλι
Σβύνει γοργά, καὶ τῆς γριᾶς ἡ ἀγκάλη
Π' ἀνοίγει, ὡσὰν κάποιον νὰ προσμένῃ...

Ἀπόψε σὲ πεθύμησα, γιαγιά μου,
Ἐκεῖνο τὸ παλιὸ τὸ παραμύθι
Γιὰ νὰ μοῦ πῇς. Μοῦ τ' ἄρπαξεν ἡ λήθη
Δὲν ἔσβυσ' ὅμως σένα ἀπ' τὴν καρδιά μου.

Ἔλα, γιαγιά, νὰ σκοτεινιάζῃ ἀρχίζει.
Τίποτα... Καὶ νὰ ζωγραφίεται παύει
Μόν' πιότερο ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι ἀνάβει
Καὶ πηδηχτὰ στοὺς τοίχους παιχνιδίζει.

Ἀπόψε, μοναχὸς στὴν κάμαρά μου.
Καὶ κεῖ στὸ τζάκι οἱ φλόγες σὰν φλογάτα
Ἀλόγατα χοροπηδοῦν, κι' ἡ γάτα
Τραγουδιστὰ ἐκοιμήθη στὴν ποδιά μου!

Θάλης Βλαστὸς [Β]

Η ΜΙΚΡΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ

Τυχαῖα βρέθηκα μιὰ μέρα στὴ σχολὴ καλογραιῶν. Τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν σχολάσει ἀκόμα κι' ἔκανα βόλτες μόνη στὴν αὐλή.

Ὁ παγωμένος βοριὰς τοῦ χειμώνα εἶχε ξεράνει καὶ ρίξει κάτω τὰ φύλλα τῶν δέντρων τοῦ μικροῦ κήπου καὶ στὸ συντριβάνι λίγα χρυσόψαρα κολυμποῦσαν προσμένοντας τὰ κορίτσια ποὺ κάτι θὰ τοὺς ρίξουν.

Σὲ λίγο μιὰ μικρὴ ἐσωτερικὴ βγῆκε. Ἤταν ἡ πρώτη μέρα ποὺ τὴν ἔβλεπα γι' αὐτὸ μοῦκανε ἐντύπωση, ἰδίως τὰ μάτια της. Εἶχε κάτι μάτια βαθυστόχαστα, γκρίζα, στεφανωμένα ἀπὸ μελανοὺς κύκλους, περπατοῦσε μ' ἀργὲς κουρασμένες κινήσεις καὶ στὰ χέρια της κρατοῦσε μιὰ μικρὴ φωτογραφία, ποὺ σὰν τὴν κοίταζε, ἕνα χαμόγελο πλανιόταν στὰ γκρίζα μάτια της, ποὺ χανόταν μόλις τὰ μάτια της κοιτοῦσαν τ' ἄπειρο...

Τί νὰ σκεπτόταν ἄραγε;

Κάπου κεῖ μακρυὰ στὴ μαγεμένη Πόλι ποὺ καθρεφτίζεται περήφανα στοῦ Βόσπορου τὰ γαλανὰ νερά, εἶναι τὸ σπιτάκι της. Σ' αὐτὸ πετάει ἡ σκέψη της κάθε στιγμὴ πάνω ἀπ' τὰ ψηλὰ τῆς σχολῆς τείχη, πάει ν' ἀπαλοψιθυρίσῃ κάτι στὴ μαννούλα καὶ νὰ πάρῃ ἀπ' αὐτὴ ἕνα γλυκὸ στοργικὸ φιλί.

Κάθησε ἀργά, κουρασμένη σ' ἕνα πάγκο τῆς αὐλῆς καὶ κοιτώντας τὴν μικρὴ φωτογραφία ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιγά, πονεμένα. Πῆγα κοντά της θέλησα κάτι νὰ τῆς πῶ, μὰ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ τὴν ἔκανε νὰ πεταχτῇ καὶ σκουπίζοντας τὰ μάτια της νὰ φύγῃ πρὸς τοὺς κοιτῶνες γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ σχόλια ποὺ θὰ προξενοῦσε στὶς ἄλλες ἐσωτερικές. Μόλις πρόφτασα νὰ δῶ τὴ μικρὴ της φωτογραφιούλα... ἦταν ἡ μαννούλα της.

Μικρούλα ἐσωτερικὴ ποὺ δὲν ξέρω ἀπὸ σένα, παρὰ πῶς σὲ λένε Ἀφρούλα καὶ πῶς πονᾶς στὸν χωρισμὸ ἐκείνων ποὺ λατρεύεις, κάποια προσευχὴ ἀπόψε γιὰ σένα θὰ κάνω, μιὰ προσευχὴ ποὺ ἕνας ὅμοιος σεβδὸν πόνος ὑπαγορεύει κι' ἐλπίζω ὁ Χριστὸς νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν ψυχικὴ γαλήνη γιὰ νὰ ὑποστῇς καρτερικὰ τὸ βάρος τῆς θυσίας σου...

Νινούλα [Β]

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πόσο εἶμ' εὐχαριστημένη ποὺ πῆγα νὰ περάσω καμμιὰ δεκαριὰ μέρες στὸ μικρό μου χωριουδάκι κάτω στὴ Μάνη!

Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου τὸ ἐπισκέφτηκα αὐτὴ τὴν ἐποχή, καὶ κεῖνο λὲς γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ στολίστηκε μ' ὅλες τὶς χάρες του, καὶ χάραξε βαθειὰ στὴν ψυχή μου μιὰ τόσο μεγάλη εὐχαριστηση ποὺ καὶ τώρα ἀκόμη ποὺ ἔχουν περάσει ἀρκετὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ βρίσκουμαι, στὴν πολυθόρυβη Ἀθήνα, ἀφήνω τὸ νοῦ μου νὰ πετάῃ στὸ μικρὸ γαλήνιο χωριουδάκι.

Καὶ μὲ τὸ δίκιο μου γιατὶ πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ ξεχάσω ποτὲ τὶς ὁμορφιὲς τῆς χειμωνιάτικης φύσης, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα ἀπὸ τόσο κοντὰ καὶ ποὺ τόσο βαθειὰ χαράχτηκαν στὴν ψυχή μου! Μπορῶ ποτὲ νὰ ξεχάσω τ' ὁλοπράσινο μαλακὸ ταπέτο ποὺ σκέπαζε ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ποὺ γιὰ κεντίδια, εἶχε τὰ κάτασπρα ἀρνάκια ποὺ ἔβοσκαν ἐπάνω του; ἢ μήπως μπορῶ νὰ ξεχάσω τὶς ἀνθισμένες, ἀμυγδαλιές, τὶς νυφοῦλες αὐτὲς τῆς φύσης ποὺ μὲ μεθοῦσαν μὲ τὸ λεπτό τους ἄρωμα;

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μοῦ ἔκαμε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωση καὶ ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ, εἶναι τὸ δειλινὸ τοῦ χωριοῦ. Αὐτὸ εἶν' ἕνα ἀληθινὰ ὑπέροχο θέαμα. Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω ἀκόμη τοὺς ἐργάτες νὰ γυρίζουν ἀπὸ τὶς δουλειές τους μὲ τὴν ἀξίνα στὸν ὦμο, κουρασμένοι, ἀλλ' εὐχαριστημένοι ποὺ θὰ πᾶνε στὰ σπιτάκια τους καὶ θὰ καθήσουν μὲ τὴν οἰκογένειά τους γύρω ἀπ' τὸ φτωχικὸ μὰ χαρούμενο τραπέζι, γιὰ ν' ἀπολάψουν τοὺς κόπους τους, καὶ τοὺς τσοπάνηδες νὰ γυρίζουν τὰ κοπάδια τους στὴ μάντρα, μὲ φωνὲς καὶ μὲ σφυρίγματα. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ὡραιότερη στιγμὴ τοῦ χωριάτικου δειλινοῦ: ἡ ὑποδοχὴ ποὺ κάνουν τὰ μικρὰ ἀρνάκια στὶς μαννούλες τους κι' ἐκεῖνες στὰ παιδάκια τους, γιατὶ ὅπως θὰ ξέρετε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ οἱ προβατίνες ἔχουν γεννήσει κι' ἐπειδὴ τ' ἀρνάκια εἶν' ἀκόμη πολὺ μικρά, οἱ τσοπάνηδες δὲν τὰ πέρνουν στὴ βοσκή, ἀλλὰ τὰ κλείνουν ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὴ μάντρα· ὅταν λοιπὸν τὸ βράδυ οἱ μητέρες ἀρχίζουν νὰ πλησιάζουν στὴ μάντρα, βελάζουν γιὰ νὰ τὶς ἀκούσουν τὰ μικρά τους, μὰ κι' ἐκεῖνα αὐτὸ περιμένουν γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ ξεφωνίζουν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη.

Φωνάζουν οἱ μητέρες, φωνάζουν καὶ τὰ παιδιά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἥσυχο χωριουδάκι γίνεται ἀνάστατο ἀπὸ τὶς φωνές τους. Μὰ νά! ἡ πόρτα τῆς μάντρας ἀνοίγεται κι' ἕνα ὁλόασπρο κῦμα χύνεται ἔξω καὶ ἀνακατεύεται μ' ἕνα ἄλλο κιτριναπὸ ποὺ τὸ ἀποτελοῦν οἱ προβατίνες.

Τότε γίνεται ἡσυχία καὶ δὲν ἀκούγεται τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ «πλάτς-πλάτς» ποὺ κάνουν, οἱ γλωσσίτσες τῶν μικρῶν ποὺ, εὐτυχισμένα γιατ' εἶναι κοντὰ στὶς μαννοῦλες τους, πίνουν τὸ γαλατάκι τους.

Κι' ὕστερα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἔχω ἄδικο ποὺ ἀφήνω τὸ νοῦ μου ἐλεύθερο νὰ πετάῃ στὸ μικρὸ χωριουδάκι τῆς Μάνης;

Διαβολοκόριτσο [Β]

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ὅταν ἤμουνα μικρὴ πίστευα, σὰν ὅλα τὰ μικρὰ παιδιά, στὴν «Μπούκα» (ἔτσι λέμε στὴν Ρωσσία τὸν μπαμπούλα, ποὺ τρομάζει τὰ παιδιά).

Στὴν Ρωσσία στὸ σπίτι μας, ὅταν ἤθελε κανεὶς ἀπ' τὴν τραπεζαρία νὰ πάῃ στὴν κουζίνα, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἕνα μακρὺ καὶ ἀρκετὰ σκοτεινὸ διάδρομο. Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου τούτου ἤτανε μιὰ ξύλινη σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ὑπόστεγο. Ἡ ἄλλη ἄκρη τῆς σκάλας ἔμπαινε στὴν τρύπα τοῦ ταβανιοῦ ποὺ σχημάτιζε καταπακτὴ κι' ἔβγαινε στὸ ὑπόστεγο. Πίστευα πῶς ἐκεῖ πάνω ζοῦσε ἡ «Μπούκα». Καὶ εἶχα καὶ γνωριμία μὲ τὴν «Μπούκα». Καὶ εἶμὲ πιστεύετε; Νὰ πῶς:

Οἱ θεῖες μου γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν ἐμένα καὶ τὴν φίλη μου Βέρα ἔκαναν τὸ ἑξῆς: Ἡ μιὰ μου θεία ἔβαζε μιὰ χωματιστὴ μάσκα, κανένα παλιὸ φουστάνι καὶ ἔβγαινε ἀπ' τὸ παραθυράκι ὅλοι ἀπὸ κάτω μᾶς μιλοῦσε. Ἐμεῖς βέβαια τρομάζαμε (ὄχι καὶ πολύ, μὲ

σκοπὸ βέβαια) καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἡσυχάσῃ ἡ γενναιόδωρη αὐτὴ «Μπούκα» μᾶς πετοῦσε διάφορα δῶρα.

Ἕνα βράδυ λοιπὸν ἤθελα νὰ περάσω τὸν διάδρομο νὰ πάω στὴν κουζίνα. Φαντασθῆτε τὸν τρόμο μου, ὅταν γυρίζοντας ἀπὸ τὴν κουζίνα εἶδα στὴν σκάλα μιὰ «Μπούκα». Δηλαδὴ δὲν τὴν εἶδα ὁλάκερη, εἶδα μόνο τὰ πόδια. Ἦσαν ποδεμένα μὲ καφετιὲς ψηλὲς μπότες, ὅπου ἤταν χωμένα βαθυγάλαζα, φαρδιὰ παντελόνια. Τὰ σκαλοπάτια τρίζαν ἀπὸ τὸ βάρος τους. Δὲν ἀμφέβαλα καθόλου ὅτι ἦταν ἡ «Μπούκα» καὶ τῶβαλα στὰ πόδια. Πέρασα τὸν διάδρομο, τὴν τραπεζαρία καὶ ὅλες τὶς κάμαρες τρέχοντας, ὥς που βρῆκα τὴν μαμμά νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὶς θεῖες μου σὲ μιὰ ἀκρινὴ κάμαρα. Ὅταν τὸ ἔμαθε ἡ μαμμὰ ἔτρεξε γρήγορα νὰ δῇ, ἀλλὰ φυσικὰ δὲν βρῆκε πιὰ τὴν «Μπούκα». Καὶ αὐτὴν τὴν φορά, ἡ «Μπούκα» μου θάτανε ἄνθρωπος ἀλλὰ ὄχι ἡ θεία μου βέβαια. Πόσων χρονῶν ἤμουνα τότε δὲν ξέρω, ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη βλέπω καθαρὰ στὸ μισοσκόταδο τοῦ διαδρόμαυ τὴν «Μπούκα» μὲ τὶς καφετιὲς μπότες καὶ γαλόζια παντελόνια νὰ κατεβαίνῃ τὴν σκάλα...

Ἴσως ὅμως, ποιὸς ξέρει; νἄτανε ὁ ὑπηρέτης μας.

Ἄνθος τοῦ Μαΐου [Β]

Ο ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ

Γκλάν, γκλάν, γκλάν!..

Ἀκούγεται τὸ κουδούνι τοῦ γεροκαρβουνιάρη ποὺ πάει καβάλλα στὸ γαϊδουράκι του.

Ἀνασηκωμένη πολλὲς φορὲς στὸ κρεβάτι ἀκούω τὴν ἀδυνατισμένη φωνὴ τοῦ γέρου, τὸ ἐλαφρὸ καὶ ρυθμικὸ κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ του, τὰ γαλανὰ μάτια του, τὰ ξανθὰ μπερδεμένα μαλλιά του ποὺ λάμπουν μέσα στὸ καρβουνισμένο καὶ γυαλισμένο μέτωπό του.

— Κάρβουνα καλά, τρισήμισυ ἡ ὀκᾶ! φωνάζει

Ἔτυχε νὰ εἶμαι κάποτε στὴν αὐλὴ καὶ κοίταζα τὰ ρόδινα τριαντάφυλλα τοῦ Μαΐου, ὅταν ἄκουσα τὴν ἀδύνατη φωνή του νὰ λέῃ:

— Πήγαινε, κοριτσάκι μου, νὰ πῇς τῆς μαννούλας σου ἂν θέλῃ ν' ἀγοράσῃ κάρβουνα. Εἶναι καλὰ καὶ τὰ πουλῶ μόνο τρισήμισυ δραχμὲς τὴν ὀκᾶ.

Πῆγα μέσα καὶ βγῆκα μὲ τὸ καλαθάκι στὸ χέρι γιὰ ν' ἀγοράσω κάρβουνα

Ἀγόρασα, τοῦ τὰ πλήρωσα κι' ἔκανα μερικὰ βήματα γιὰ νὰ μπῶ μέσα.

Κοίταξε μὲ χαμόγελο τὰ λεπτά του κι' ἄρχισε νὰ διαλαλῆ τὸ πτωχὸ ἐμπόρευμά του.

Γκλάν, γκλάν, γκλάν! τὸ κουδούνι κτυπᾶ κι' αὐτὸς ἀρχίζει πάλι τὴν πορεία του.

Μικρὴ Βολιωτοπούλα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεῖος: Νὰ μὴ βασκαθῆς, Τοτό. Πάχυνες πολὺ τώρα τελευταῖα, καθὼς βλέπω.

Ὁ Τοτός: Ναί, θεῖε μου, δὲν εἶναι μισὴ ὥρα ποὺ ἤπια τὸ γάλα μου μὲ τρία τσουρέκια.

Ριψοκίνδυνος Ναύτης

***

— Ντκο, μὴν πειρᾶζῃς τὰ λουλούδια!

— Δὲν τὰ πειράζω, μαμμά μου, τὰ κόβω!

Τρελλὸ Διαβολάκι

***

— Λέλα, μὴν παίζῃς κουτσὸ γιατὶ χαλᾶς τὰ παπούτσια σου.

—Ἴσα-ἴσα, μαμμά μου, ποὺ δὲν χαλοῦν γιατὶ περπατῶ με τὸ ἕνα ποδὶ μόνον!

Γαρύφαλλο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 268ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 3 Μαρτίου 1934 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Μαρτίου Ἀπριλίου καὶ Μαΐου 1934 δημοσιευθεισῶν 165 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ *πρῶτος* τὰς εὑρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ Εὔσημα Λύσεων καὶ ὁ *τρίτος* τὰ Εὔσημα Πνευμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἕξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰ γράσουν, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1935 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα πέντε (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὁμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. ("Ιδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀλ. Ἀντωνιάδης*, 164, 17, 7.

Ἰσότιμοι: Λυσιώτικο, 151, 16, 7. Μορφωμένη Νοικοκυρούλα, 156, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φίλημα Σκιᾶς*, 143, 15, 7. *Τρύπα στὸ Νερό*, 139, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Τραγούδι τῆς Φλογέρας, 138, 14, 7. Παλιὰ Ἀθήνα, 137, 14, 7. Ἐρείκη, 136, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δαφνούλα*, 117, 12, 6. *Ἑλένη Ζήβα*, 119, 12, 7, *Ἄλκις Γιαννούλης*, 116, 12, 6.

Ἰσότιμοι: Ἀγράμπελη, 123, 13, 7. Ξεπεσμένος Λόρδος, 121, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χαραυγὴ τῆς Λέσβου, 101, 11, 7. Ἀγνή, 76, 8, 4. Λευκάτας, 108, 11. 7. Φρανσίνα, 113, 12, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κική, 7, 1, 1. Ἀδελαΐς, 4, 1, 1. Ξενοδίκη, 50, 5, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 144, 15, 7.

Ἰσότιμοι: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 156, 16, 7. Ἄστρον τῆς Αὐγῆς, 146, 15, 7. Αἰώνιος Θρύλος, 141, 15, 7. Παλαιὰ Ἑλληνίς, 136, 14, 7. Ἱπτάμενος Ἀετός, 143, 15, 7. Κεφαλλωνιτοπούλα, 139, 14, 7. Ρωμαλέος Πιτσιρίκος, 134, 14, 7. Ἐλάτη, 150, 15, 7. Ἀγκάθι, 133, 14, 7. Ροβινσὼν Κροῦσσος, 151 16, 7. Παπαρούνα, 145, 15, 7. Λεβάντε, 143, 15, 7. †Μπίλ-Σπίλ, 152, 16, 7. Σμιόνη, 157, 16, 7, Δεσποινὶς Πεισματάρα, 143, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄσπρο Ἀραπάκι*, 129, 13, 7. *Μαργιολάκι*, 122, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Ἐθνικιστής, 116, 12, 7. Χέοψ, 122, 13, 7. Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, 124, 13, 7. Σπίρτο Μονάχο, 119, 12, 7. Πειραιωτάκι, 117, 12, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βοεροπούλα*, 112, 13, 7. *Ἀφρὸς τοῦ Ἰονίου*, 100, 10, 5. Κόμης Μοντεχρῆστος, 110, 11, 7.

Ἰσότιμοι: Γκάλικ, 113, 12, 6. Ἴσις, 104, 11, 7. Βραϊλιάνα, 113, 12, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ; Ὀλιβιέρος Κρόμβελ, 88, 9, 7. Μασκώτ, 83, 9, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Εὔθυμο Ρουμελιωτάκι, 17, 2, 1. Παυσανίας Ἀνδριτσανίτης, 35, 4, 2. Βασιλικούλα, 35, 4, 2. Ρεζεντά, 62, 7, 5. Ἀνδριτσανιωτάκι, 18, 2, 1. Παγωμένο Καλοκαίρι, 17, 2, 1. Θούριος τοῦ Ρήγα, 50, 5, 4. Λιμαδόρα, 64, 7, 6. Νοικοκυρούλα, 28, 3, 5. Μαγιάτικο Ρόδο, 34, 4,2. Ἀγροτικὴ Φλογέρα, 61, 7. 3. Φίγκαρο, 4, 1, 1. Θαλασσοπούλι, 10, 1, 3. Βέλος, 39, 4, 5. Σελληειώτικος Ὀρίζων, 8, 1, 2. Τριφασικόν. 48, 5, 6. Ἀτίθασση, 10, 1, 2. Γαλανὴ Νεράϊδα, 27, 3, 3. Σκίουρος, 21, 3, 1.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κεραμίδιος Γάτος*, 112, 12, 7.

Ἰσότιμοι: Ἰδομενεύς, 127, 13, 6. Ἀλεξανδρινὸ Ζιζάνιο, 138, 14, 6. Παναχαϊκόν, 153, 16, 7. Πιτσιρίκος, 116, 12, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μέλισσα, 21, 3, 1. Πατινάκι, 8, 1, 2. Βικτώρια, 27, 3, 3. Σπ. Στεφανόπουλος, 1, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *40* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1935), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Οἱ δὲ *Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934*, καὶ *1935* τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. *110* καὶ ραμμένος δρ. *115*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *35* εἴτε ραμμένος εἴτε ἄρραφος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 19 Μαρτίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9, 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΠΟΛΛΑ, πάρα πολλὰ γράμματα ἔχουν μαζευθεῖ πάλι, Πρός μεγάλη μου χαρά, ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιά μου ποὺ ἔχουν μαζί μου ἀλληλογραφία, μά ποὺ τὴν εἶχαν ἀραιώσει ἐξαιτίας τῶν σχολικῶν διαγωνισμῶν, ξανχρχισαν τώρα νὰ μοῦ γράφουν συχνά. Ἡ μόνη μου λύπη εἶναι ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νἀπαντήσω σ' ὅλους. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ἀπὸ λίγα λόγια καὶ σ' ὅσους μπορέσω.

Παιδὶ τῆς Ζούγκλας (ἐνέκρινα ψευδώνυμο κι' ἔστειλα Ὀδηγό), *Γαρύφαλλο, Νεοφερμένη, Μαρία Παντελούκου, Ἱππότη τῆς Ἄρταις*, καλά μου παιδιά, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ξεσπαθώματά σας. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, θυμίζω σ' ὅλους τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος· Εἶναι ἴσως ὁ πιὸ δύσκολος· ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ μάγαποῦν ἀληθινὰ πρέπει νὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦν καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου. Καὶ καθώς σᾶς εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά, ἀπὸ τὸ ἐφετεινὸ ξεσπάθωμα, ποὺ τὸ περίμενα πολὺ ζωηρό, δὲν εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη...

Μικρὴ Πυργιωτοπούλα, ἀπὸ τὴν καλή μας *Πόλιν τῶν Ὀνείρων* ἔμαθα τὸ μεγάλο σου δυστύχημα Τώρα μοῦ τὸ γράφεις καὶ σύ. Πόσο λυπήθηκα, ὀρφανούλα μου! Εὐτυχῶς ποὺ ἔχεις καλοὺς συγγενεῖς ποὺ σὰγαποῦν· ἔχεις ἀκόμα καὶ μένα ποὺ σοῦ δίνω παρηγοριά. Θάρρος, ὑπομονή...

Ἄργησα κάπως, *Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς*, ἀλλὰ καὶ τὸ ψευδωνυμο ἀνανέωσα καὶ τὴν ἀπόδειξη σοῦ ἔστειλα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ σὲ βεβαιώνω πὼς ἡ «γραμματοπλημμύρα» ἦταν ἡ μόνη αἰτία. Γιὰ τὴν Πεντηκονταετηρίδα τοῦ Παλαμᾶ θὰ εἶδες στὰ δυό τελευταῖα φυλλάδια. Ἡ *Ν. Ο.* ἔπαψε ἀπὸ πέρυσι.

Ναί, *Χωρὶς Φτερά*, πολὺ γλυκὸς ὁ χειμώνας φέτος κι' ἡ ἄνοιξη πρώϊμη. Ἴσως καὶ στὸ χωριό σου νὰ πέρασε πιά «ἡ βασιλεία τοῦ τζακιοῦ». Εἶναι ἀσυγχώρητοι ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν, λαβαίνουν τετράδια καὶ δὲν τἀνταποδοῦν ἀμέσως. Ὡραῖο τὸ χαρτὶ ποὺ μοῦ γράφεις, μὲ τὸ ψευδώνυμό σου τυπωμένο ἀπάνω-ἀπάνω.

Μὰ βέβαια, *Μικρομέγαλε*, ἡ ἀλληλογραφία εἶναι εὐχάριστη μεταξὺ παιδιῶν ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια ἀπάνω κάτω ἡλικία. Οὔτε ἀπὸ σένα θὰ «ἱκανοποιηθῆ» ἕνα παιδὶ ποὺ σὲ περνᾷ τρεῖς τάξεις, οὔτε σὺ ἀπὸ αὐτό. Εἶδα πὼς ἀπὸ τὰ περιεχόμενά μου, τὰ «Νέα καὶ Περίεργα» σ' εὐχαριστοῦν περισσότερο, καὶ πὼς ἔχεις «ὑπὸ κατασκευὴν» τὸ Ζωντανὸ Ντόμινο. Τὸ τελείωσες;

Χελιδονάκι, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Ἀπό τὸ γράμμα σου κα τάλαβα πὼς εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι καὶ χαίρω ποὺ ἀποφάσισες νὰ μπῆς ἀμέσως καὶ στὴν κίνηση Σοῦ ἔστειλα ὅλα τὰ φυλλάδια καὶ περιμένω τίς ἐντυπώσις σου: εἶχαν δίκιο τὸ *Γαρύφαλλο* κι' οἱ ἄλλες σου φίλες ποὺ σοῦ ἐπαινοῦσαν τὸ περιοδικό μου;

Εὐχαριστῶ πολύ, *Μελαχροινὴ Ἀμαζόν*, γιὰ τίς τόσες ἐνέργειες ποὺ κάνεις γιὰ τὴ διάδοσή μου. Ὁ *Ε. Σ.*. τὸ φτωχό παιδί, δὲν γράφτηκε ἀκόμα. Ὅταν μοῦ στείλῃ κανένας νὰ τὸν γράψω, θὰ τὸ ἀναγγείλω. Κι' ἂν ὦς τίς 5 Μαΐου, ποὺ θὰ ἔχῃς λεπτά, δὲν ἰδῆς τίποτα, τότε μοῦ στέλνεις ἐσύ. Πολὺ μὲ συγκινοῦν τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα.

Καθόλου δὲν μ' «ἐξηρέθισες», *Κύριε τοῦ Ντάνσικ*: ἁπλῶς σοῦ ἐξήγησα τί συμβαίνει, χωρὶς κανένα ἐρεθισμό. Ἡ ἀπάντησή σου στὸ Διαγωνισμὸ ἔφθασε ἐγκαίρως. Εὔχομαι κἀθ' εὐδοκίμηση στὸ Σύλλογο ποὺ θὰ ἰδρύσετε. Μειονέκτημα δὲν εἶναι «νὰ γράφῃς ὅπως μιλᾶς». Ἔτσι γράφουν σήμερα ὅλοι.

Βεβαιότατα, *Θάλη Βλαστέ*, ποὺ ἔπρεπε νὰ περιορισθῆτε στὶς ἐνέργειες τῶν γονέων σας. Ἡ ἀπεργία ἦταν ὁλωςδιόλου περιττή. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ δική σας ἐκεῖ εἶχε ἄλλο σκοπὸ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐπιδιώκουν οἱ ἄλλες ἀπεργίες. Γιατὶ σεῖς τί ζητοῦσατε; Νὰ σᾶς φέρουν καθηγητές, γιὰ νὰ γίνουνται τὰ μαθήματά σας τακτικά· ὄχι νὰ καταργηθοῦν οἱ διαγωνισμοὶ τοῦ Φεβρουαρίου ἢ νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωτικά

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

τὰ λατινικά... Ἀλήθεια, τί ἀπέγινε; Ἤρθαν καθηγητὲς ἢ ἡ κατάσταση μένει ἡ ἴδια;

Ἐλπίζω, *Λευκὲ Κύκνε*, νὰ πάρῃς μεθαύριο καλύτερούς βαθμοὺς καὶ σ' αὐτὰ τὰ τρία μαθήματα ποὺ εἶναι τόσο σπουδαῖα. Πές στὴν *Ε. Κ.* πὼς τὴν περιμένω μὲ χαρά. Ὤ, οὔτε τοῦ χρόνου νὰ μὴν ἀλλάξῃς τώραῖο σου ψευδώνυμο. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βρίσκῃς ὅλες τὶς λύσεις· θὰ στέλνῃς κάθε φορὰ ὅσες βρίσκεις.

Μικρούλα Τραλαλά, σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς Ἀδίστακτα νὰ μοῦ στείλῃς τὸ κομμάτι σου. Γιατὶ κι' ἂν ἀπορριφθῆ, τί πειράζει; Θὰ γράψῃς ἄλλο καλύτερο. Ὅσο γιὰ τὶς λύσεις, μπορεῖς νἀρχίσῃς νὰ στέλνῃς ἀπὸ τὸ 14ο φυλλάδιο ποὺ προκηρύχθηκε νέος Διαγωνισμός. Ἐλπίζω νὰ μὴ σοῦ διαφύγῃ πάλι ἡ ἀπάντησή μου καὶ ἀργήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Ἀπορρίπτονται: «Μικρὴ Μητέρα» τῆς *Λευκῆς Γαρδένιας*. Ἡ μετάφραση ὑστερεῖ πολύ, μά καὶ ἡ ὑπόθεση μοῦ φαίνεται ἀπίθανη. — «Λίσώπιοι Μῦθοι» τῆς *Ἀνεκοζάλης*. Δὲν μοῦ φαίνονται πρωτότυπα τὰ κομμάτια αὐτά. Μήπως ἡ *Ἀν.* τὰ εἶδε πουθενὰ καὶ μοῦ τὰ ἔστειλε νομίζοντας πὼς βάζω καὶ ἀναθημοσιεύσεις; — «Δύστυχη μάννα» τῆς *Κίκ. Λαλ.* Ὑποτραγικό. Ἀρκετὰ καλὰ γραμμένο. — «Ἐλευθερία» τῆς *Μπάτερφλαϊ*. Ἡ ἀαχή πολὺ ὡραία, στὸ τέλος ὅμως κατανταῖ ἀκατανόητο. Ποῦ ἦταν γραμμένη ἡ λέξις «Ἐλευθερία» μὲ μεγάλα γράμματα, καὶ τί σημαίνει ἡ φράση: «Ἡ Ἐλευθερία τοῦ ἦταν ἀγορασμένη»; "Ας ξαναγραφῆ, μὲ τὸ τέλος διαφορετικὰ διατυπωμένο. — «Τὸ Ἀγριολούλουδο» τῆς *Ἀγλαύρου*. Ὡς ἰδέα τὸ ποιηματάκι δὲν εἶναι κακό, ἀλλὰ εἶναι ἐντελῶς ἄτεχνο καὶ σὲ γλῶσσα ἀνώμαλη. — «Ἕνα τουφέκι διηγεῖται» τῆς *Δημομονημένης Ἐλπίδος*. Ἀτελές. Γλῶσσα σχολαστική. — «Καὶ πάντα γυρίζεις» τοῦ *Σίγφριντ*. Θέμα καὶ γράψιμο κοινότατο. — «Ἀπόψε» τοῦ *Ἄνθη Ἀνθίμου*. Τεχνικῶς δὲν εἶναι πολὺ κακό, ἀλλὰ ὡς θέμα ἀκατάλληλο γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. — «Ἀπὸ τὰ Μικρά μου Μυστικά» τοῦ *Δὸν Ζουάν*. Δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. — «Τὰ δυὸ λουλούδια» τῆς *Α. Β.* Παίρνει τὸ πράγμα ἀπὸ πολὺ τραγικὴ ἄποψη. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξεγείρεται κανεὶς μὲ τὴν τύχη του καὶ νὰ λέῃ: «Θεέ μου, τί δυστυχίες ποὺ ὑπάρχουν στὴ ζωή!» ἐπειδὴ περνάει τὴ γιορτή του μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. — «Στὴν πεθαμμένη μου μαννούλα» τῆς *Μικρῆς Πυργιωτοπούλας*. Συγκινητικὸ καὶ γραμμένο μὲ πολὺ αἴσθημα βέβαια, ἀλλὰ λυπᾶμαι τὰ παιδιά, νὰ τοὺς δώσω νὰ διαβάσουν τόσο θλιβερὸ κομμάτι. Θὰ ἔκλαιγαν πολύ, καὶ μάλιστα τὰ ὀρφανά... — «Ἀποκριές» τῆς *Χ. Χ. Χ.* Ἤρθε καθυστερημένο. Πολὺ στεγνὸ καὶ ἀπαισιόδοξο ἄλλωστε. — «Ἡ ἀρρωστη φίλη μου» τοῦ *Λευκοῦ Κύκνου*. Ὑπερτραγικὸ Αὐτὰ τὰ θέματα θέλουν καὶ δυνατὸ γράψιμο. Περιμένω τίποτα ἁπλούστερο. — «Ἀπὸ τὴν ἐσωτερική ζωή μου» τῆς *Κόρης τῶν Κυμάτων*. Τὸ ἐπεισόδιο χαριτωμένο. Τὸ κομμάτι ὅμως εἶναι γραμμένο περισσότερο διεξοδικὰ ἀπ' ὅ,τι πρέπει, σὲ μερικὰ δὲ μέρη εἶναι καὶ πολὺ σκοτεινό. Πῶς βρέθηκε τὸ φουστάνι τῆς Κολομπίνας κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα; Ἐκεῖ φυλάνε τὰ κορίτσια τὰ φορέματά τους; Καὶ πῶς, ἀφοῦ τῆς εἶχαν πάρει ὅλα τῆς τὰ φορέματα, βρέθηκε ἡ δράστις μὲ καπέλλο καὶ παλτό; — Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μαῦρος Καβαλλάρης, ἀ. (ΓΒ). Ὀρειβάτης, ἀ. (Χαθήκατε). Κουκαράτσα, κ. (?). Τζὶν-Τζίν, ἀ. (ΣΖ βρεστε με). Μουσηγέτης Ἀπόλλων. ἀ. (ΕΔΝΑ). Ἀφρισμένο Κῦμα, κ. (ΟΦ). Ξανθὸς Μαέστρος, κ. (ΙΛ). Ἐβελίνα, κ. (ΕΘ)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἄγνωστη, κ. Μαγιολούλουδο, κ. Μενεξεδένιο Ὄνειρο, κ. Πορθμὸς τοῦ Εὐρίπου, ἀ. Κοφιατόπουλο, ἀ. Μεγάλη Ἑλλάς, κ. Παναχαϊκόν, ἀ. Πίστις-Πατρίς, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τρύπα στὸ Νερό* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ κι' ἐλπίζω νὰ δυνάμωσες· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του·) *Ἱππότην τῆς Ἄρταις* (σ' εὐχαριστήσα ἄλλοῦ καὶ γιὰ τὸ τέταρτό σου ξεσπάθωμα ὄχι, Δημοψηφίσματα δὲν θὰ γίνουν, ἔχουν καταργηθῆ·) *Ριψοκίνδυνον Ναύτην* (αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους καὶ θὰ σοῦ πῶ· καλὸ τὸ Παιδικὸ Πνεῦμα·) *Ντέρεκτιβ-Φάντασμα* (περίμενα νὰ μοῦ στείλῃς καὶ 10 δραχμὲς γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως· ὡστόσο σοῦ τὸ ἐνέκρινα καὶ μοῦ τίς ὀφείλεις· χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· ἀλλά, σὲ παρακαλῶ, μὲ πιὸ σκούρο μελάνι καὶ μὲ πιὸ εὐκάνγνωστο γράψιμο·) *Τζιτζιφιόγκαν* (καὶ σύ, παιδί μου· λέξη δὲν κατάφερα νὰ διαβάσω ἀπὸ τὸ ξέξασπρο γράμμα σου·) *Εὐτυχίαν* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ θὰ εἴδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· ἀ, πόσο καλές μου φίλες ἔχεις συμμαθήτριες!)

Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην (σοῦ ξανάστειλα τὸ 80 φυλλάδιο· δὲν βλέπω κανένα τυπογραφικὸ λάθος στὴ Διπλῆ Ἀκροστιχίδα τοῦ 7ου· ποῦ νομίζεις πὼς εἶναι ;) ***Μόγλην*** (εἶπα γι' αὐτὰ τὰ παλαιὰ Παιδικὰ Πνεύματα· ὅταν εἶναι πολὺ νόστιμα, τὰ ξαναδημοσιεύω, νὰ τὰ διαβάζουν καὶ τὰ σημερινὰ παιδιά· ὅσο γιὰ κείνους ποὺ τὰ στέλνουν, τἀκοῦν ἀπὸ ἄλλους καὶ νομίζουν πὼς εἶναι ἀδημοσίευτα·) ***Τσουκνίδαν*** (τὴν ἔλαβα· μὴν ἀργήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς·) ***Ἰνδιάναν*** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ· θὰ εἴδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Ξανθὴν Κρητικοπούλαν, Κεφαλλωνιτοπούλαν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Μαρτίου*, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

178. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἀρνεῖται,
Τὸ δεύτερο ταιριάζει
Πολὺ μὲ κλητική·
Στὸ σύνολό μου. λῦται,
Μιὰ πολιτεία φαντάζει
Ἀμερικανική.

Γεώργιος Χ. Χαραλάμπους

179. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Μιάου ! λύση ποιὰ νὰ ἔχῃ ;
Μὴ στὰ κεραμίδια τρέχει ;
Ὄχι δά ! ἡρωϊκὸς
Ἄντρας εἶναι ἱστορικός.

Βοσκαρούϊ

180. Στοιχειόγριφος

Ἀριθμητικὸ
Παίρνεις τακτικό,
Τὸ λαιμὸ τοῦ βγάζεις
Καὶ μᾶς παρουσιάζεις
Ἄνακτα κλεινό.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

181. Αἴνιγμα

Μονὸ ἢ διπλό, ἀνέκαθεν
Ἐγώ, λύτη μου, μένω
Στὶς θάλασσες, στοὺς ποταμοὺς
Καὶ σ' ὅλα τὰ νερά.
Οἱ λίμνες ὅμως μ' ἔχουνε
Γιὰ πάντα ἐξορισμένο . . .
Λύπη ποτὲ δὲν γνώρισα,
Μονάχα τὴ χαρά.

Ἑλληνικὸς Ἀετὸς

182. Πυραμὶς μετ' Ἀκροστιχίδος

```
          +
         * +
        * * + *
       * * * + * *
      * * * * + * * *
     * * * * * + * * * *
```

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω : σύμφωνον, σύνδεσμος ὑποθετικός, θαλασσινὸν ἐδώδιμον, περίοδος τρυφῆς καὶ διασκεδάσεως. ὁ φέρων ῥάβδον ὡς ἔμβλημα τοῦ ἀξιώματός του, πόλις τῆς Αἰγύπτου. Οἱ σταυροὶ καθέτως ξένον νόμισμα. Τἀρχικὰ τῶν λέξεων ὅλων πόλις οὐχὶ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν.

(Νέον εἶδος) Σπίθα

183. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 3	=Ἀρχαῖος στρατηγὸς
2 3 1 2 4 2 4	=Πόλις τ. Ἑλλάδος
3 4 7 2 3 3 4	=Ὅπλον
4 5 9	=Αἴσθησις
5 6 7 4 2	=Πόλις
6 3 1 2 4	=Θεὰ
7 4 5 4 8 2 3	=Φυτὸν ἐδώδιμον
8 9 7 9 2 3	=Θεότης
9 7 2 8 8 4	=Ποιήτρια

Θάλης Βλαστὸς

184-188. Ἐπανόρθωσις Λέξεων

1. ***Ὀκλολάτυς*** =Ρωμαῖος ποιητής.
2. ***Ρομδόινας*** =Ἀρχαῖος στρατηγός.
3. ***Ὄτσις*** =Ἐξάρτυμα.
4. ***Δισοβοὶ*** =Λατῖνος ποιητής.
5. ***Αὐκρὲκρ*** =Νῆσος.

Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

189. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἐλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

* * * - * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἐλλιποσύμφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :

1, Σοφιστής· 2 Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· 3, Νῆσος τῶν Κυκλάδων· 4, Βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ· 5, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος· 6, Βασίλισσα βαρβάρων· 7, Καταστρεπτικὸς ἄνεμος.

Χριστιάνα

190. Γρῖφος

```
                νονονο   νο          θι
Ὅμοι            νο       νο νο       θι θι
Ἔργα            νο       νο νο σΜδ   θι αἰτῶ θι
                νο       νο νο       θι θι
                νονονο   νο          θι
                                     Ἀγκάθι
```

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 1

1. Αἰσχύλος (ές, χυλός).—2. Χημεία (χῖ, μῖ, α). – 3. Λάρος-Λέρος.—4.

Α	Π	Ο	Λ	Λ
Π	Υ	Α	Ι	
Ο	Υ	Λ	Α	Μ
Α	Α	Π	Υ	
Λ	Α	Μ	Π	Τ
Ω		Ο	Η	
Ν	Ι	Σ	Υ	Ρ

Ω Ν 5. ΣΑΡΑ (ἄρτοΣ, χαρΑ, ὑπέΡ, ἄρπΑ).— 6. Ἔσωσα σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. — 7. ***Κτῆσαι ἄϊδια*** (κτ' εἰς εα, ι δι' α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΣ'—214]

Ντόριαν Γκρέϋ, νὰ ἐλπίζωμεν ἀνταπόδωσιν Μικρῶν Μυστικῶν ;

Μενεξεδένιο Ὄνειρο, Μαγιολούλουδο

[ΛΣ'—215]

Πανταχοῦ Παρών, ἀποκαλύπτεσαι . . . θύμωσε· εἶσαι ὁ : Ἄγγελος Βλαχόπουλος. ΚΟΓΤΟΠΑΡΕΑ

[ΛΣ'—216]

Αττὲ-Ἰρὰμ=Μαριέττα Est-ce que je me trompe ? ***Ἀνατολίτισσα***

[ΛΣ'—217]

Εὑρίσκομαι εἰς τὴν ὀδυνηροτάτην θέσιν νὰ διαψεύσω καὶ νὰ διαλύσω ὡς ὄνειρον θερινῆς νυκτὸς (ἢ μᾶλλον . . . χειμερινῆς) τὰς ἐμβριθεῖς . . . ἀποκαλύψεις μερικῶν ***λίαν εὐφαντάστων*** δεσποινίδων !

Δυστυχῶς ὁ Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς ***δὲν εἶναι οὔτε ὁ . . .*** Περικλῆς Καλαϊτάκης, ***οὔτε ὁ . . .*** Ντόριαν Γκρέϋ, ***οὔτε ὁ . . .*** Νῖκος Χάκας, ***οὔτε ὁ . . .*** Μπιμπίκος (!!!) (Διάπλασις : Βεβαιότατα δὲν εἶναι !) Ὥστε κάτι ἤξερε ὁ Νῖκος Χάκας ὅταν σᾶς ἐτιτλοφόρησε ***πολὺ*** ἐξυπνες . . .

Εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν.

Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς

[ΛΣ'—218]

Νατάσσα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ μπιλιετάκι ποὺ . . . συνόδευε τὰ Μικρά σου Μυστικά. ΔΟΞΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΛΣ'—219]

Εἰς ἀπάντησιν τῆς προχθεσινῆς ***κωμικοτραγικῆς*** ἀγγελίας τῆς Μύρτιδος, σπεύδω νὰ δηλώσω, ὅτι ***εὐχαρίστως θὰ ἔβαζα τὴ . . . σκοῦπα μου νὰ κλάψῃ***, ἀλλὰ δυστυχῶς στὸ σπίτι μας χρησιμοποιοῦμεν μόνον ἠλεκτρικὴν σκούπαν, ἥτις ὡς γνωστὸν δὲν . . . κλαίει.

Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς

[ΛΣ'—220]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μὲ τὴν Μεσαῖα καὶ Μεγάλη Τάξη. Στεῖλτε : Εἰσαγγελία Καλαμῶν διὰ :

Λεπτὴ Καρδούλα

[ΛΣ'—221]

Ντόριαν Γκρέϋ, πότε λογαριάζεις ν' ἀνταποδώσῃς τετραδιάκι ; μήπως. . . τοῦ χρόνου ; ; ; ***Λεπτὴ Καρδούλα***

[ΛΕ'—222]

Μιὰ ἀπάντηση στὸν μέλλοντα πρωθυπουργό μας : Ποῦ ἠθέλατε νὰ ἔχωμεν τὰ βασίλειά μας. Μήπως στὰ ὑπόγεια τοῦ σπιτιοῦ σας ; ΔΥΟ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ

[ΛΣ'—223]

Διαπλασόπουλα ες, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά ; Μύρτις, Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου, Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, Στέφανε τῆς Δόξης, ἀνταλλάσσουμε ; Δ/σις : 30, Sultan Hussein Kamel, διὰ κ. Γ. Χαραλάμπους, Alexandrie (Egypte).

Μουσηγέτης Ἀπόλλων

[ΛΣ'—224]

Ντόριαν Γκρέϋ, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκι ;

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

[ΛΣ'—225]

Ὁ σύλλογος «ΑΜΙΛΛΑ» δίνει τὸν : Γ' ΜΕΓΑΛΟ ΧΟΡΟ του στὸ «Caprice» στὶς 28 Μαρτίου 5 9 μ. μ. (Εἰσιτήρια, 25 δρχ. ἕκαστον, πωλοῦνται στὴν αἴθουσα Βαλαωρίτου 11). Οἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς. Κάθε Διαπλασόπουλο ἔχει ὑποχρέωση νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ***«Ἄμιλλα»*** στὸ κοινοφελές της ἔργο.

[ΛΣ'—226]

Κόκκινε Τοξότη, δέχομαι εὐχαρίστως. Γράφεις πρῶτος ;

Λεπτὴ Καρδούλα

[ΛΣ'—227]

Ρόζα-Λίνα, Χαδιάρα, Νινέττα, Ζαππίδα, Τζοκόντα, Ἰνδιάνα, Μοδιανὸ Ζιζάνιο, γειά σας· περιμένω τετραδιάκι σας. Δ/σίς μου : Mecroutiéte, Alyanaki, 11, Yechil-Keuy, Tnrquie. ***Ἐβελίνα***

[ΛΣ' 228]

Η «Τρελλοπαρέα» ἐχάθη, διότι τὴν παρακολουθεῖ ὁλόκληρον τὸ «Ἰδιωτικὸν ἀστυνομικὸν τμῆμα ἡνωμένων ντέτεκτιβ» διευθυνόμενον ὑπὸ ἐμοῦ : ΖΟΥΖΟΥ=Ζουλιάνα Παπακυριακοπούλου.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ»

[ΛΣ'—229]

Μάρτιν Μπέργκ, τὰ ἀρχικά μου δὲν εἶναι Μ. Τ. Ἂν θέλῃς συμπλήρωσέ τα γιὰ νὰ βεβαιωθῇς. ***Χανουμάκι***

[ΛΣ'—230]

Λοξία, φρόντισε, σὲ παρακαλῶ, νὰ παραλάβῃς λίγους συλειπεινοὺς ποὺ σοῦ στέλνω ταχυδρομικῶς γιὰ τὴν σωστή σου ἀποκάλυψη . . . Δὲν λέγομαι Παπακυριακοπούλου (Διαπλ. Βεβαιότατα).

Ζουζοῦ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελία σας γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνουμε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλο.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι